№ 11 Warszawa, dnia 16 kwietnia 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 90 groszy, poleconą 1 zł. 20 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał II-gi 1925 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Przepisy ogólne.

335.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 16 marca 1925 r.

o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o zabezpieczeniu praw z tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad lub złożonych w instytucjach na tem terytorjum.

Na zasadzie § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o zabezpieczeniu praw do tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad lub złożonych w instytucjach na tem terytorjum (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1032) zarządza się co następuje:

§ 1. Skarb Państwa Polskiego, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, instytucje i fundacje, kasy, towarzystwa i inne osoby prawne i fizyczne, wymienione w § 2 wyżej wskazanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, celem zabezpieczenia swych praw do tytułów na okaziciela, winny złożyć najpóźniej do dnia 1 sierpnia 1925 r. zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 135) w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym:

a) podanie, które winno zawierać: imię i nazwisko, zamieszkanie i przynależność państwowa petenta, wykaz tytułów, termin wywiezienia tytułów na terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, względnie złożenia w instytucjach na temże terytorjum, ewentualnie wyszczególnienie okoliczności, uzasadniających zgłoszenie.

Przy żądaniu zabezpieczenia praw do tytułów, emitowanych przez instytucje, których zarządy miały siedzibę poza obecnem terytorjum Rzeczypospolitej, petent winien wskazać, jaki majątek tej instytucji znajduje się w granicach Rzeczypospolitej.

Do podania należy dołączyć odpisy wykazu sporządzone, według załączonego wzoru, osobno dla każdej instytucji emitującej, w 4 egzemplarzach.

b) dokumenty, uzasadniające prawo do tytułów, wymienionych w wykazach, jak: kwity depozytowe wszelkich instytucyj kredytowych, korespondencję z temi instytucjami, wyciągi z ksiąg rachunkowych oraz inne dowody pisemne.

Dokumenty należy składać w oryginałach z załączeniem prywatnego odpisu, przyczem na żądanie petenta, oryginały dokumentów po wydaniu decyzji będą zwrócone petentowi.

§ 2. Wszystkie podania oraz wykazy winny być podpisane przez osoby zainteresowane, względnie przez osoby mające prawo do działania w imieniu tych osób. Osoby zainteresowane, oraz osoby działające w ich imieniu, są odpowiedzialne za wiarygodność i za ścisłość złożonych przez nie oświadczeń i wykazów.

§ 3. Podanie oraz załączniki (§ 1 p. b) podlegają opłacie stemplowej.

§ 4. Po wydaniu decyzji przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, Główny Urząd Likwidacyjny prześle odpis jej osobie zainteresowanej.

§ 5. W razie wydania decyzji zabezpieczającej, Główny Urząd Likwidacyjny powiadomi osobę zainteresowaną o wysokości kosztów jednorazowego ogłoszenia w Monitorze Polskim, które osoba zainteresowana winna wpłacić do Kasy Głównego Urzędu Likwidacyjnego, względnie na rachunek bieżący Urzędu w Pocztowej Kasie Oszczędności w Warszawie.

§ 6. Jeżeli Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego poweźmie decyzję oddalającą żądane zabezpieczenie praw do tytułów na okaziciela, osobie zainteresowanej służyć będzie prawo uzupełnienia złożonych dokumentów w terminie wskazanym w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) Żychliński.

(Dz. U. R. P. z dn. 24.III 1925 r. Nr. 28 poz. 202).

Załącznik do § 1 rozp. Min. Skarbu z dn. 16 marca 1925 r. poz. 202.

W Y K A Z

tytułów na okaziciela, znajdujących się na terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, należących do
.................................(imię i nazwisko, lub nazwa osoby prawnej)................................, zamieszkałego lub mającego siedzibę prawną
w ....(dokładny adres).......................................

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Nr. porządkowy	Nazwy tytułów	Nominalna wartość tytułu	Ilość tytułów	Nr.Nr. seryj	Nr.Nr. tytułów	Suma ogólna nominalnej wartości tytułów	Nazwa instytucji, gdzie zdeponowano tytuły	Data zdeponowania tytułów	Data wywiezienia tytułów	Siedziba instytucji, która emitowała tytuły	Majątek w granicach Polski, należący do instytucji emitującej, której zarząd miał siedzibę poza granicami Polski

Podpis osoby zainteresowanej, względnie osoby działającej w jej imieniu.

Organizacja władz.

336.

OKÓLNIK l. 5687 D. A. M. - W. a.

w sprawie organizacji oddziałów D. P. M. S. na prowincji.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy.

W myśl § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1925 o organizacji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. Ust. Nr. 14, poz. 95) zarządza się, co następuje:

1) Dla sprawowania czynności wykonawczych D. P. M. S. tworzy się przy Izbach Skarbowych i przy Wydziale Skarbowym Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oddziały D. P. M. S. — Bezpośrednie kierownictwo oddziałem poruczą Prezesowie Izb Skarbowych, wzgl. Wojewoda Śląski, Naczelnikom Wydziałów Akcyz i Monopolów.

2) W razie potrzeby mogą być przyjęte siły pomocnicze, bądź to do zastępowania kierownika oddziału, bądź też do wykonywania innych czynności oddziału.

Funkcjonarjusze tacy będą pracownikami opłacanymi z funduszów D. P. M. S.

Prezesowie Władz Skarbowych II Instancji mogą za zgodą D. P. M. S. powierzyć dodatkowe czynności w oddziałach podległym sobie urzędnikom skarbowym, np. kierownictwo laboratorjum urzędnikom, posiadającym odpowiednie kwalifikacje techniczne.

3) Zastępcę kierownika oddziału przyjmuje do służby D. P. M. S. po uprzedniem porozumieniu się z Prezesem Izby Skarbowej względnie Wojewodą Śląskim. Pozostały personel oddziału przyjmują do służby i zwalniają za zgodą D. P. M. S. Prezesowie Władz Skarbowych II Instancji, względnie z ich upoważnienia Naczelnicy Wydziałów Akcyz i Monopolów.

4) Oddziały D. P. M. S. załatwiać będą wszelkie sprawy natury przemysłowo-handlowej, należące do właściwości D. P. M. S., według instrukcji i poleceń D. P. M. S. pod ogólnym nadzorem Prezesów Władz Skarbowych II Instancji.

5) Oddziały D. P. M. S. posiadać będą osobny dziennik, archiwum, a w miarę potrzeby własną kancelarję i własne laboratorjum.

Pisma oddziałów mogą podpisywać w zastępstwie Prezesów ich kierownicy względnie zastępcy tychże.

6) Oddziały obowiązane będą składać D. P. M. S. dekadowe sprawozdania według wzorów, ustalonych przez D. P. M. S. Prócz tego o wszystkich ważniejszych zajściach, dotyczących interesów D. P. M. S., winny oddziały bezzwłocznie donosić D. P. M. S.

7) D. P. M. S. wydawać będzie dekadowe wiadomości o stanie spraw monopolu spirytusowego w każdym okręgu, o ile sprawy te załatwiane są centralnie (zlew, rektyfikacja, wykaz zapasów, sprzedaż, uruchomienie rozlewni, produkcja rozlewni i t. p.). Takie wiadomości przesyłane będą Prezesowi Władzy Skarbowej II Instancji.

8) Oddziały załatwiać będą narazie następujące sprawy D. P. M. S.:

a) organizację sieci rozlewu i sprzedaży denaturu;

b) nadzór nad wykonywaniem czynności, dokonywanych dla D. P. M. S. przez organa kontroli skarbowej z jednej, a prywatnych przedsiębiorców z drugiej strony;

c) obserwowanie rynku spirytusowego i przemysłu spirytusowego danego okręgu;

d) badanie podstawowych składników ceny za surówkę w danym okręgu; w tym celu przy każdym oddziale utworzy się specjalną komisję, której skład i czynności oznaczy szczegółowe rozporządzenie Ministra Skarbu;

e) kwalifikowanie jakości spirytusu, o ile przy oddziele istnieje laboratorjum;

f) zaprojektowanie preliminarza wydatków oddziału, ewentualnie laboratorjum przy tym oddziele utworzonego (Okręgowego Laboratorjum D. P. M. S.);

g) wydawanie opinji o zdolności kredytowej osób, chcących korzystać z kredytów D. P. M. S.;

h specjalne polecenia D. P. M. S.

Dalszy zakres działania określi Minister Skarbu na wniosek D. P. M. S. w miarę rozwoju monopolu spirytusowego.

9) Personel oddziału obowiązany będzie na zarządzenie kierownika oddziału współdziałać również w tych sprawach monopolu spirytusowego, które ściśle należą do właściwości Władz Skarbowych II Instancji (podział prawa odpędu, koncesje i t. p.).

Warszawa, dnia 17 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki*

Dyrektor Departamentu.

Podatki bezpośrednie.

337.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 marca 1925 r.

w sprawie przeliczenia na złote markowych podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1925.

Na zasadzie art. 5 punkt a, tudzież art. 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) i zgodnie z § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczy-

pospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351), wreszcie na zasadzie części drugiej art. 122 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1923 Nr. 77, poz. 607) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Dochód, wyrażony w markach polskich, podlegający opodatkowaniu na rok podatkowy 1925, przerachowuje się na złote według przeciętnej wartości złotego z tego okresu czasu, w którym został osiągnięty.

§ 2. Dla celów przerachowania marek na złote w związku z postanowieniem § 1 niniejszego rozporządzenia, wartość złotego dla poszczególnych lat operacyjnych (gospodarczych) ustala się, jak następuje:

1) dla dochodu, osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 lutego 1923 roku do 31 stycznia 1924 roku., 1 zł. = 284.000 mk.,

2) dla dochodu, osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 marca 1923 roku do 29 lutego 1924 roku 1 zł. = 433.000 mk.,

3) dla dochodu, osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 kwietnia 1923 roku do 31 marca 1924 roku, 1 złoty = 582.000 mk.,

4) dla dochodu, osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 maja 1923 roku do 30 kwietnia 1924 roku, 1 złoty = 731.000 mk.

5) dla dochodu, osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 czerwca 1923 roku do 31 maja 1924 roku, 1 złoty = 881.000 mk.,

6) dla dochodu, osiągniętego w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1 lipca 1923 roku do 30 czerwca 1924 roku 1 złoty = 1.030.000 km.,

O ileby po dniu 30 czerwca 1924 r. rachunkowość prowadzona była w markach, to przeliczenie na złote dochodu, wyrażonego w markach polskich, winno być uskutecznione, jak następuje:

7) dochód, osiągnięty w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1-go sierpnia 1923 roku do 31-go lipca 1924 roku, przerachowuje się na złote według stosunku 1 złoty =1.180.000 mk.,

8) dochód, osiągnięty w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1-go września 1923 roku do 31-go sierpnia 1924 roku, przerachowuje się na złote według stosunku 1 złoty = 1.330.000 mk.,

9) dochód, osiągnięty w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1-go października 1923 roku do 30-go września 1924 roku, przerachowuje się na złote według stosunku 1 złoty = 1.470.000 mk.,

10) dochód, osiągnięty w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1-go listopada 1923 roku do 31 października 1924 roku, przerachowuje się na złote według stosunku 1 złoty = 1.610.000 mk.,

11) dochód, osiągnięty w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1-go grudnia 1923 roku do 30 listopada 1924 roku, przerachowuje się na złote według stosunku 1 złoty =1.730.000 mk.,

12) dochód, osiągnięty w roku operacyjnym (gospodarczym), obejmującym okres od 1-go stycznia 1924 roku do 31 grudnia 1924 roku, przerachowuje się na złote według stosunku 1 złoty = 1.800.000 mk.

Powyższe relacje służą również do przerachowania dopuszczalnych odliczeń od ogólnego dochodu (art. 10 punkt 3 i 4 ustawy o państwowym podatku dochodowym).

§ 3. Płatnicy, prowadzący prawidłową rachunkowość, zamiast przerachowania dochodu według przeciętnej wartości złotego (§ 1 i 2 nin. rozporządzenia), mogą ustalić dochód, miarodajny do opodatkowania, na podstawie rocznego bilansu zamknięcia, zestawionego w złotych.

W wypadkach zestawienia bilansu otwarcia roku operacyjnego (1923/24. wzgl. 1924) w złotych w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542), przerachowanie rachunków markowych winno być dokonane trybem, wskazanym w § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 612).

W wypadkach zestawienia książkowego otwarcia roku operacyjnego (1923/24, wzgl. 1924 r.) w markach polskich, złotowy podatkowy bilans zamknięcia za rok 1923/24 (1924) winien być sporządzony na podstawie przepisów waloryzacyjnych, wydanych dla celów wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1924, z tą jednak zmianą, że zarówno pozostałości początkowe (bilansu otwarcia), jak też pozostałości ostateczne (bilansu zamknięcia) na rachunkach mieszanych (bilansowo - wynikowych) — winny być podane w wartości, obliczonej w sposób przewidziany w §§ 4 i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 612).

Pobranie państwowego podatku dochodowego od nadwyżki, która powstanie z obliczenia w powyższy sposób pozostałości rachunków mieszanych (bilansowo-wynikowych) w podatkowym bilansie otwarcia roku operacyjnego (gospodarczego) 1923/24 wzgl. 1924 w porównaniu z bezpośrednio poprzedzającym podatkowym złotowym bilansem zamknięcia, narazie odracza się.

Nadwyżka, o której mowa w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu, będzie do złotowego podatkowego bilansu otwarcia zbilansowana przez wprowadzenie do pasywów tego bilansu pozycji: „różnica pozostałości rachunków mieszanych“.

§ 4. Przepisy § 3 niniejszego rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie w wypadkach sporządzenia bilansu otwarcia w złotych w ciągu roku operacyjnego.

§ 5. Dla celów zestawienia bilansów zamkniętych w złotych w myśl § 3 niniejszego roz-

porządzenia ustala się następującą wartość złotego:

na dzień	1 lutego	1923 r.	1 zł.=	6.800 mk.
„ „	1 marca	„	1 zł.=	8.700 „
„ „	1 kwietnia	„	1 zł.=	8.100 „
„ „	1 maja	„	1 zł.=	9.000 „
„ „	1 czerwca	„	1 zł.=	10.200 „
„ „	1 lipca	„	1 zł.=	20.000 „
„ „	1 sierpnia	„	1 zł.=	38.000 „
„ „	1 września	„	1 zł.=	48.000 „
„ „	1 października	„	1 zł.=	68.000 „
„ „	1 listopada	„	1 zł.=	308.000 „
„ „	1 grudnia	„	1 zł.=	684.000 „
„ „	1 stycznia	1924 r.	1 zł.=	1.220.000 „
„ „	31 stycznia	„	1 zł.=	1.800.000 „
„ „	29 lutego	„	1 zł.=	1.800.000 „
„ „	31 marca	„	1 zł.=	1.800.000 „
„ „	30 kwietnia	„	1 zł.=	1.800.000 „
„ „	31 maja	„	1 zł.=	1.800.000 „
„ „	30 czerwca i dnie następne	„	1 zł.=	1.800.000 „

oraz przeciętną wartość złotego

w miesiącu	lutym	1923 r.	1 zł.=	8.000 mk.
„ „	marcu	„	1 zł.=	8.300 „
„ „	kwietniu	„	1 zł.=	8.600 „
„ „	maju	„	1 zł.=	9.500 „
„ „	czerwcu	„	1 zł.=	16.500 „
„ „	lipcu	„	1 zł.=	24.200 „
„ „	sierpniu	„	1 zł.=	46.000 „
„ „	wrześniu	„	1 zł.=	53.800 „
„ „	październiku	„	1 zł.=	166 000 „
„ „	listopadzie	„	1 zł.=	360.000 „
„ „	grudniu	„	1 zł.=	956.000 „
„ „	styczniu	1924 r.	1 zł.=	1.800.000 „

i miesiącach następnych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 28, z dn. 24 marca 1925 r. poz. 200).

338

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 marca 1925 r.

w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu VI Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1924 r. w celu wykonania art. art. 30 i 31 oraz pierwszych sześciu części art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym tudzież w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 14 kwietnia 1924 r. o poborze pierwszej raty podatku majątkowego i przekazaniu czynności obliczenia tej raty komisjom szacunkowym.

W rozporządzeniu VI Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1924 r. w celu wykonania art. art. 30 i 31 oraz pierwszych sześciu części art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym tudzież w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o poborze pierwszej raty podatku majątkowego i przekazaniu czynności obliczenia tej raty komisjom szacunkowym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 403) po słowach „Rozporządzenie VI Ministra Skarbu z dnia“ omyłkowo zamieszczono „9 kwietnia 1924 r.“ zamiast „19 kwietnia 1924 r.“, co niniejszem prostuje się.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Dz. Ust. Nr. 30, poz. 216 z dnia 26 marca 1925 r.

339.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Ustaw Nr. 9 poz. 64 w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1925 r. o przekazaniu gminom czynności poboru podatku gruntowego na obszarze Województw Małopolskich (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1925 r. Nr. 6 poz. 100) winno być w § 3 ust. 1 zamiast: „w jednym powiecie“ — „w jednej gminie“.

Opłaty stemplowe.

340.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 marca 1925 r.

w sprawie uchylenia art. 260 ustawy o opłatach (tom V Zbioru praw rosyjskich, według wydania z r. 1903).

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315) i art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1065) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się art. 260 ustawy o opłatach (tom V Zbioru praw rosyjskich, wyd. z r. 1903).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26.III 1925 r. Nr. 29 ,poz. 206).

341.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 marca 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. w przedmiocie opłat stemplowych, które mają płacić spółdzielnie.

Na podstawie art. 5, 19 i 25 ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 1 poz. 2), zarządza się co następuje:

§ 1. (Do art. 5). Za instytucje drobnego kredytu uważa się spółdzielnie oraz zrzeszenia, wymienione w art. 117 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733), których podstawowym zadaniem statutowem jest udzielanie członkom pożyczek oraz przyjmowanie wkładów pieniężnych, dopóki wysokość kredytu, udzielonego spółdzielniom, związkom samorządnym lub zrzeszeniom, nie przekracza 8.000 zł. dla jednego członka, a przy pożyczkach, udzielanych innym członkom, jeśli wysokość kredytu, udzielonego jednemu członkowi, nie przekracza 800 zł.

§ 2. (Do art. 19). Wykonywanie nadzoru (art. 9), wymierzanie opłaty (art. 11), podwyżki (art. 13) lub kary pieniężnej (art. 15) oraz wydanie decyzji na prośbę o zwrot opłaty (art. 17) należą do zakresu działania tych władz skarbowych I instancji, którym są powierzone sprawy opłat stemplowych.

Odwołanie od nakazu płatniczego, od orzeczenia w przedmiocie podwyżki lub od orzeczenia odmownego na prośbę o zwrot opłaty należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancji. Rozstrzyga odwołanie izba skarbowa; na obszarze województwa śląskiego: wydział skarbowy województwa śląskiego w Katowicach.

§ 3. (Do art. 21). Pierwszą opłatę w myśl art. 1 ustawy należy obliczyć w wysokości 2% od sumy wpłat na udziały, dokonanych w czasie od dnia 1 kwietnia 1925 r. do końca roku obrachunkowego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1925 r.

(—) *W. Grabski.*

Minister Skarbu:

(Dz. Ust. Nr. 30, poz. 212 z dnia 26 marca 1925 r.).

342

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 marca 1925 r.

o sprostowaniu rozporządzenia z dnia 10 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 155) w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych od obligów oraz od koncesyj do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany.

W tytule rozporządzenia z dnia 10 lutego 1925 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych od obligów oraz od koncesyj do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 155) należy skreślić słowa: „oraz od koncesyj do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany“.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Dz. Ust. Nr. 30, poz. 217 z dnia 26 marca 1925 r.

Monopol spirytusowy.

343

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 marca 1925 r.

o wyrobie i sprzedaży wódek niemonopolowych.

Na mocy art. 99 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 756) zarządza się co następuje:

Rozdział I. Postanowienia wstępne.

§ 1. Wódki wyrabiać można wyłącznie ze spirytusu (alkoholu etylowego), jako produktu podstawowego, oczyszczonego i posiadającego właściwości, ustalone w części ogólnej niniejszych przepisów, a nabytego w monopolowych składach spirytusu lub zakładach rektyfikacyjnych, upoważnionych do sprzedaży spirytusu. Nabywanie spirytusu do wyrobu wódek z innych źródeł jest zakazane.

§ 2. Używanie spirytusu, otrzymanego w gorzelniach owocowych w stanie nie rektyfikowanym oraz specjalnych gatunków spirytusu, jest uregulowane w rozdziale XI niniejszego rozporządzenia.

Rozdział II. Koncesje na wyrób wódek.

§ 3. Wyrób wódek, dozwolony jest tylko przedsiębiorcom, posiadającym koncesję (§§ 4—6) w fabrykach zgłoszonych do ruchu (§§ 8, 9), zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia (§§ 10—19) i należycie sprawdzonych (§§ 20—28).

Władze skarbowe II instancji przeprowadzą rejestrację fabryk wódek według bliższej instrukcji Ministerstwa Skarbu.

§ 4. Przedsiębiorcy, produkujący wódki na zasadzie koncesyj, dotychczas prawnie uzyskanych mogą się nadal trudnić wyrobem wódek pod warunkiem, że

1) złożą do władz skarbowych I instancji podanie o zarejestrowanie, w przeciągu 4-ch tygodni, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, oraz

2) że przystosują urządzenia przedsiębiorstwa do wymogów niniejszego rozporządzenia w terminie, który dla poszczególnych województw ustali Minister Skarbu osobnem zarządzeniem, ogłoszonem w Monitorze Polskim.

§ 5. Nowych koncesyj udzielają władze skarbowe II instancji w porozumieniu z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.).

§ 6. Osoby, ubiegające się o uzyskanie koncesji na wyrób wódek gatunkowych, winny złożyć władzom skarbowym I instancji podanie wymieniając miejscowość, w której zamierzają wykonywać wyrób wódek, firmę, ewentualny znak fabryczny, oraz przypuszczalną ilość i jakość gatunków wódek, które zamierzają wyrabiać.

§ 7. Fabryka wódek nieczynna dłużej niż rok, wskutek przyczyn niespowodowanych siłą

wyższą, traci koncesję. Ubieganie się o nową koncesję jest dozwolone.

Rozdział III. Zgłaszanie pomieszczeń fabrycznych.

§ 8. W ciągu sześciu miesięcy po otrzymaniu koncesji przedsiębiorca zobowiązany jest zgłosić władzy skarbowej I instancji gotowość przedsiębiorstwa do ruchu i dołączyć do zgłoszenia trzy egzemplarze opisów lokali przemysłowych, przeznaczonych do przechowywania spirytusu, półfabrykatów i gotowych wyrobów, oraz lokali, naczyń, przyrządów i aparatów, służących do produkcji wódek gatunkowych. W zgłoszeniu należy wymienić imię i nazwisko odpowiedzialnego wobec władz skarbowych kierownika przedsiębiorstwa, oraz podać spis i rodzaj wyrobów, które będą produkowane w fabryce.

§ 9. Niedotrzymanie terminu zgłoszenia gotowości, określonego w § 8, powoduje utratę koncesji.

Władza skarbowa II instancji może w razie potrzeby przedłużyć termin zgłoszenia.

Rozdział IV. Urządzenie fabryk wódek.

§ 10. Fabryki wódek gatunkowych nie mogą mieć wewnętrznego połączenia z gorzelnią lub przedsiębiorstwem, przerabiającem spirytus, jak: rektyfikacją spirytusu, zakładem denaturacyjnym, octownią, fabryką kosmetyków i t. p.

Połączeni jest wewnętrzne, gdy się znajduje wewnątrz budynku lub budynków, bez przechodzenia przez miejsce odkryte, jak podwórze, ulica i t. p., bądź też, gdy wspomniane miejsce odkryte stanowi nieodgrodzoną część posesji, na której znajduje się fabryka wódek.

§ 11. Lokale fabryki wódek, w których ma się odbywać wyrób wódek gatunkowych, składowanie gotowych wyrobów, oraz ich pakowanie i wysyłka, muszą odpowiadać przepisom obowiązującej ustawy przemysłowej i nie mogą być połączone z wyszynkiem, przedsiębiorstwami handlowemi, przemysłowemi lub z mieszkaniami prywatnemi.

§ 12. Każda fabryka wódek gatunkowych posiadać musi:

a) osobne zbiorniki do rektyfikatu,

b) osobne zbiorniki lub naczynia do przechowywania półfabrykatów, soków, morsów, nalewek i t. p.,

c) osobne zbiorniki do wyrobów gotowych,

d) odpowiednie filtry,

e) mechaniczne urządzenie do napełniania naczyń (butelek, flaszek, kamionek).

Przechowywanie poszczególnych rodzajów płynów, zawierających spirytus, w naczyniach do tego celu nieprzeznaczonych lub niezgłoszonych i urzędownie niesprawdzonych, jest wzbronione.

§ 13. Lokale fabryczne muszą posiadać należytą wentylację i oświetlenie i być tak urządzone, aby pakowanie i wysyłanie gotowych wyrobów wódczanych w naczyniach odbywać się mogły w osobnych pomieszczeniach.

§ 14. Wszystkie naczynia, służące do przechowywania płynów, zawierających spirytus, winny być ustawione na belkach i dźwigarach w taki sposób, aby zapewnić łatwe i dokładne przemierzenie i zaopatrzenie w skalę lub laski miernicze.

§ 15. Dla użytku organów skarbowych przedsiębiorca fabryki wódek obowiązany jest dostarczyć na swój koszt w lokalu lub gmachu fabrycznym, pomieszczenie kancelaryjne, zaopatrzone w potrzebne umeblowanie, ogrzewanie, oświetlenie i utrzymane w należytym porządku.

W razie zarządzenia stałego nadzoru skarbowego przez władzę skarbową II instancji, przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć dla organu, dozorującego farbykę, odpowiedniego lokalu, położnego w obrębie zabudowań lub w ich pobliżu, a składającego się z jednego pokoju i kuchni.

§ 16. Przedsiębiorca fabryki wódek jest zobowiązany dostarczyć dla celów kontrolnych odpowiednią wagę z odważnikami, alkoholomierze, przyrządy do oznaczania alkoholu w wyrobach wódczanych, miary litrowe do sprawdzenia ilości płynu tak w naczyniach składowych, jak i w butelkach, w których wydaje się do sprzedaży gotowe wyroby.

§ 17. Do otrzymywania wyciągów alkoholowych i destylatów z owoców, ziół, korzeni i t. p., potrzebnych do wyrobu wódek gatunkowych, oraz do oczyszczania odpadków spirytusowych, otrzywywanych przy fabrykacji wódek, wolno przedsiębiorcy posiadać aparaty destylacyjne i rektyfikacyjne o wymiarach dostosowanych do produkcji fabryki. Aparaty te pozostają pod dozorem urzędnika skarbowego, kontrolującego fabrykę.

§ 18. Fabryka wódek gatunkowych może za pozwoleniem władzy skarbowej II instancji posiadać w obrębie tej samej miejscowości oddzielne zakłady do wyrobu półfabrykatów, gotowych wyrobów i przechowywania surowców. Fabryki mogą napełniać naczynia, w których wydawać będą swoje wyroby do konsumcji, tylko w jednym z tych zakładów. Patent akcyzowy uiszcza się tylko od ostatnio wymienionego zakładu.

§ 19. Nad głównem wejściem do fabryki wódek i jej oddzielnych zakładów winien być umieszczony napis widoczny i czytelny, oznaczający firmę oraz imię i nazwisko przedsiębiorcy.

Rozdział V. Sprawdzenie.

§ 20. Władza skarbowa I instancji zarządza sprawdzenie przedsiębiorstwa nie później, niż w 2 tygodnie od daty zgłoszenia. Sprawdzanie winno się odbywać w obecności przedsiębiorcy, o ile możności bez wstrzymania ruchu fabryki.

§ 21. W skład komisji sprawdzającej wchodzą: naczelnik urzędu akcyz i monopolów, względnie jego zastępca i inspektor kontroli skarbowej.

§ 22. Komisja sprawdzająca bada, czy pomieszczenia i urządzenia fabryki odpowiadają przepisom, zawartym w rozdziale IV, poczem organy skarbowe przystępują do sprawdzenia przemiaru naczyń i przyrządów, sporządzenia skal i oznaczenia lasek mierniczych, opisu pomieszczeń i przyrządów. Wynik pomiaru winien być uwidoczniony na naczyniu, względnie przyrządzie w sposób trwały.

Rozdział VI. Protokół sprawdzenia.

§ 23. Wyniki sprawdzenia przedsiębiorstwa ustala się w protokóle sprawdzenia, który organy skarbowe spisują w 2-ch egzemplarzach.

§ 24. Protokół sprawdzenia zawiera:

a) opis budynku, pomieszczeń i ustawionych w nich urządzeń fabrycznych.

Tę część protokółu podpisują wszyscy członkowie komisji sprawdzającej.

b) Spis wszystkich naczyń, służących do przechowywania spirytusu i płynów, spirytus zawierających, z podaniem ich wymiarów i opisaniem skal, względnie lasek mierniczych.

c) Opis aparatów destylacyjnych i rektyfikacyjnych.

Spisy i opis b) i c) podpisują organa skarbowe.

d) Oświadczenie przedsiębiorcy:

1) stwierdzające, że sprawdzenia dokonano zgodnie z istotnym stanem przedsiębiorstwa,

2) podające osobę odpowiedzialnego kierownika, obowiązanego do dawania wyjaśnień organom skarbowym i prowadzenia przepisanych ksiąg kontroli,

3) wskazujące miejsce, w którem przechowywane będą księgi kontroli i przyrządy, służące do wykonywania kontroli skarbowej, wymienione w § 16,

4) wymieniające wszystkie rodzaje wódek gatunkowych, które zamierza produkować z podaniem zawartości czystego alkoholu etylowego i wielkości butelek, w których będą wydawane na sprzedaż. Oświadczenie to przedsiebiorca winien zaopatrzyć swym podpisem.

§ 25. Organa skarbowe dołączają do protokółu oświadczenie przedsiębiorcy dodają do protokółu spis, zawartych w nim pism i akt, zszywają całość nicią, której końce zabezpieczają pieczęcią urzędową i przedkładają władzy skarbowej II instancji do zatwierdzenia.

§ 26. Sprawdzenie fabryki wódek należy przeprowadzić przy nowych zakładach przed uruchomieniem fabryki, a przy już istniejących po przeprowadzeniu zmian dotychczasowego urządzenia, poczem należy przedłożyć protokół władzy skarbowej II instancji do zatwierdzenia.

Rozdział VII. Udzielenie zezwolenia na uruchomienie fabryki.

§ 27. Władza skarbowa II instancji bada protokół sprawdzenia, zarządza potrzebne uzupełnienia, poczem protokół zatwierdza i udziela zezwolenia na uruchomienie fabryki na właściwym formularzu.

§ 28. Po zarejestrowaniu dawnej lub uzyskaniu nowej koncesji (§ 3, 4) oraz zezwoleniu na uruchomienie farbyki (§ 27) winien przedsiębiorca wykupić świadectwo przemysłowe i patent akcyzowy, poczem może rozpocząć fabrykację wódek.

Rozdział VIII. Nadzór skarbowy.

§ 29. Fabryki wódek podlegają nadzorowi skarbowemu. Organa skarbowe kontrolują fabrykę w czasie ruchu, a w wypadkach, gdy zachodzi obawa ukrócenia dochodów Skarbu Państwa — o każdej porze.

Władza skarbowa II instancji może z urzędu, jako też na prośbę przedsiębiorcy, wprowadzić stały nadzór skarbowy w poszczególnych przedsiębiorstwach.

Rozdział IX. Obowiązki przedsiębiorcy.

§ 30. Przedsiębiorca farbyki wódek gatunkowych jest obowiązany:

a) do utrzymywania w porządku wszystkich akt i książek kontroli, tyczących się fabryki wódek, oraz urzędowych oznaczeń naczyń i przyrządów,

b) do bezzwłocznego okazywania na żądanie organów skarbowych ksiąg akcyzowych i produkcyjnych, tudzież odnośnych dokumentów, jako też sposobu postępowania technicznego, z wyjątkiem recept, służących do sporządzania wyrobów wódczanych,

c) do zawiadamiania organów skarbowych, nadzorujących fabrykę, o wszystkich zamierzonych zmianach w urządzeniu fabryki na 8 dni przed ich przeprowadzeniem,

d) do umożliwienia i ułatwiania organom skarbowym wykonywania kontroli przedsiębiorstwa i dostarczania potrzebnych sił pomocniczych,

e) do udzielania organom skarbowym osobiście lub za pośrednictwem personelu wszystkich wyjaśnień i pomocy przy wykonywaniu kontroli fabryki.

Rozdział X. Pobór i kontrola spirytusu, prowadzenie książek kontroli.

§ 31. Każda przesyłka spirytusu, przeznaczonego do wyrobu wódek gatunkowych, winna być zaopatrzona w świadectwo przewozowe, wystawione według ustanowionego wzoru przez magazyn monopolowy względnie rektyfikację, wydającą spirytus.

Oryginał świadectwa towarzyszy przesyłce spirytusu, a wtórnik przesyła zarząd magazynu monopolowego, względnie organa skarbowe, nadzorujące rektyfikację spirytusu, pocztą organom skarbowym, nadzorującym fabrykę wódek.

§ 32. Po odebraniu przesyłki spirytusu przedsiębiorca fabryki jest obowiązany do wpisania całej otrzymanej ilości spirytusu na przychód do księgi przychodu i rozchodu spirytusu, prowadzonej według załączonego wzoru. Organa skarbowe, nadzorujące fabrykę, obowiązane są na podstawie otrzymanego wtórnika świadectwa przewozowego sprawdzić wpis do ksiąg, zaopatrzyć go swemi uwagami w razie stwierdzenia ubytków przewozowych i odesłać pocztą wtórnik świadectwa po zaznaczeniu wyniku urzędowej czynności do miejsca wydania spirytusu. Oryginał świadectwa przewozowego stanowi załącznik do księgi przychodu i rozchodu spirytusu w fabryce wódek, wtórnik świadectwa przechowuje magazyn monopolowy przy swoich księgach, względnie organa skarbowe, nadzorujące rektyfikację dołączają go do odnośnego zgłoszenia wywozu spirytusu.

§ 33. Przedsiębiorca oprócz książki przychodu i rozchodu spirytusu wzór Nr. 1 prowadzi

książki pomocnicze produkcji i rozchodu według wzorów Nr. 3 i Nr. 4, do których zapisuje obrót wewnętrzny spirytusu i wyrobów wódczanych oraz rozchód ich nazewnątrz.

§ 34. Przedsiębiorca jest obowiązany do prowadzenia wpisów do ksiąg kontrolnych bieżąco i kolejno, a ukończyć z każdego dnia roboczego przed rozpoczęciem ruchu w dniu następnym.

§ 35. Władza skarbowa I instancji może zarządzić w miarę swojego uznania badanie zapasów w fabryce wódek gatunkowych w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy. Z końcem każdego roku obrachunkowego organa skarbowe przeprowadzają badanie pozostałych z końcem roku obrachunkowego zapasów. Każde badanie zapasów poprzedza zamknięcie ksiąg kontrolnych. Nadwyżki, wynikające z porównania stanu książkowego z rzeczywistym, obciąża władza skarbowa I instancji opłatą skarbową w wysokości pełnej ceny monopolowej za spirytus do wyrobu wódek gatunkowych, którą to należność winien przedsiębiorca wpłacić niezwłocznie na rzecz Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Rozdział XI. Wyrób wódek gatunkowych.

§ 36. Do wódek gatunkowych zalicza się wszystkie napoje, zawierające oprócz innych składników, nadających im smak, kolor i zapach, spirytus etylowy, jako składnik podstawowy, zawarty w nich w ilości co najmniej 16° alkoholu. Napoi, zawierających alkohol, wytwarzany w nich bezpośrednio drogą fermentacji, nie zalicza się do wódek gatunkowych.

§ 37. Wzbronione jest poddawanie fermentacji w fabrykach wódek gatunkowych owoców, przeznaczonych do wyrobu odpowiednich destylatów i wyciągów, służących do fabrykacji wódek.

§ 38. Do słodzenia wódek gatunkowych wolno używać wyłącznie czystego cukru trzcinowego (sacharozy), lub otrzymanego z niego cukru inwertowanego. Zabronione jest dodawanie do tych wyrobów syropu lub cukru skrobiowego (glukozy), gliceryny, sztucznych środków słodzących, oraz innych dodatków, które mogą powiększyć gęstość lub słodycz wódek.

§ 39. Do wódek gatunkowych wolno dodawać:

a) naturalne olejki, otrzymane przez destylację lub prasowanie z roślin, owoców, ziół, nasion i tym podobnych surowców.

b) sztuczne, lecz dla zdrowia nieszkodliwe, esencje, etery i farby, o ile to się nie sprzeciwia obowiązującym przepisom sanitarnym.

§ 40. Spirytus, wyprodukowany w gorzelniach przemysłowych z zacierów owocowych, win lub innych produktów, zawierających cukier, wolno używać do wyrobu wódek gatunkowych w stanie nierektyfikowanym, zachowującym charakterystyczny zapach i smak tego spirytusu. Przedsiębiorcy fabryk wódek gatunkowych, prowadzący gorzelnie, produkujące taki spirytus, mogą go zużywać do wyrobu wódek gatunkowych we własnych fabrykach po opłaceniu na rzecz Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego opłaty, przewidzianej w art. 15 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 41. Gotowe wyroby wódczane, oraz półfabrykaty, destylaty i surowce, służące do ich wyrobu, winny być przechowywane w odpowiednich czysto utrzymywanych, zaopatrzonych w pokrywy naczyniach i chronione od zanieczyszczenia. Gotowe wyroby wódczane winny być filtrowane przez filtry mechaniczne lub ręczne przed ich zlaniem do butelek, z wyjątkiem wyrobów, w których główne składniki pozostają w płynie w postaci zawiesin lub emulsyj.

§ 42. Fabryki wódek zobowiązane są do zgłaszania Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego wszelkich wyrobów wódczanych, przesyłając wraz ze zgłoszeniem 3 próby wódki w oryginalnem opakowaniu, w którem towar zamierzają puścić w obrót handlowy.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przeprowadzi rejestrację wódek, produkowanych przez prywatne fabryki.

Tylko wódki zarejestrowane wolno sprzedawać, a na etykiecie winien być podany numer rejestru, pod którym dana wódka została zarejestrowana.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może odmówić zarejestrowania, jeśli zgłoszony gatunek wódki nie odpowiada wymogom prawa.

Od decyzji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego fabryka może się odwołać do Ministra Skarbu, który decyduje ostatecznie.

Minister Skarbu ustali osobnem obwieszczeniem, ogłoszonem w Monitorze Polskim, w jakim czasie i w jaki sposób przeprowadzona zostanie rejestracja będących w obiegu wódek gatunkowych w poszczególnych województwach.

Ukończenie rejestracji w danem województwie ogłosi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego w Monitorze Polskim.

Od czasu ukończenia rejestracji fabryka wódek może wypuszczać w obrót jedynie wódki zarejestrowane.

Rozdział XII. Wydawanie gotowych wyrobów wódczanych z fabryki.

§ 43. Do sprzedaży w sklepach hurtowych lub detalicznych wydawać wolno wyroby wódczane tylko w naczyniach zamkniętych, w ilościach niemniejszych niż ½ litra.

Przedsiębiorca, posiadający więcej niż jeden oddział fabrykacyjny może przesyłać własne wyroby i półfabrykaty z jednego zakładu lub oddziału fabrykacyjnego do drugiego również w innych naczyniach, a to pod warunkami, które ustali dla poszczególnego przedsiębiorcy władza skarbowa II instancji tego okręgu, z którego towar się wysyła.

Na tych samych warunkach może fabryka wódek, wyrabiająca destylaty owocowe, winne, rumowe, arakowe oraz morsy, odstępować destylaty te innej fabryce wódek.

Wyżej w ust. 2 i 3 wymienione fabrykaty należy wpisać w księdze produkcyjnej fabryki wysyłającej na rozchód, a w księdze produkcyjnej fabryki otrzymującej — na przychód.

§ 44. Każde naczynie, zawierające gotowy wyrób wódczany, przeznaczony do sprzedaży,

musi być zamknięte lakiem, kapslą lub kapseliną, nałożonemi na korek i zaopatrzonemi w odcisk pieczęci fabrycznej. Przy użyciu kapseliny wolno nakładać zamiast pieczęci odpowiednie naklejki na korku, sporządzone z papieru, zanurzone następnie wraz z szyjką butelki w kapselinie. Ponadto każde naczynie z wyrobami wódczanemi zaopatrzone być winno w etykietę z wymienieniem nazwy i rodzaju wyrobu, firmy, znaku fabrycznego i miejsca fabrykacji, numeru rejestru (§ 42) oraz ilości i mocy wódki.

§ 45. Wahania miary płynu dopuszczalne są w granicach 1% przy + 15°C., wahania mocy w granicach pół stopnia.

§ 46. Zabrania się umieszczania na etykietach nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić kupującego w błąd, co do jakości, pochodzenia, rodzaju i zawartości wyrobu, etykietą oznaczonego.

§ 47. Jeżeli fabrykant wódek sprzedaje wyroby pochodzenia zagranicznego, nalane do naczyń w jego fabryce, a zaopatrzone w kapsle i etykiety firmy zagranicznej jest obowiązany umieścić bezpośrednio pod lub nad etykietą wyraźny napis, stwierdzający, że produkt został rozlany w jego fabryce.

§ 48. Wyroby wódczane, oznaczone na etykiecie, jako wyprodukowane ze specjalnych gatunków spirytusu (śliwowica, winiak, rum, starka, żytniówka i t. p.), nie mogą zawierać innych gatunków spirytusu, prócz spirytusu, odpowiadającego ich nazwie. Wszystkie inne wyroby tego rodzaju mogą być wydawane z fabryk jedynie po oznaczeniu ich etykietą, jako mieszane.

Wyroby mieszane winny zawierać najmniej 10% spirytusu tego rodzaju, od którego pochodzi nazwa wyrobu.

Rozdział XIII. Sprzedaż spirytusu i wyrobów wódczanych.

§ 49. Spirytus, przeznaczony do celów leczniczych, naukowych i domowych, rozlewa wyłącznie Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Spirytus ten nabywać mogą osoby prywatne w ilościach jednorazowo nieprzekraczających 2 litrów na osobę.

Zakłady lecznicze, naukowe, lekarze, dentyści, weterynarze, aptekarze, felczerzy i akuszerki mogą nabywać powyższy spirytus do celów leczniczych w ilościach nieograniczonych za okazaniem legitymacji zawodowej.

§ 50. Ze składów fabrycznych i hurtowych wolno wydawać wódki czyste i gatunkowe jednorazowo w ilościach, określonych w art. 75 ustawy o monopolu spirytusowym, obliczonych na 100%, tylko w naczyniach zamkniętych do detalicznej sprzedaży za świadectwem przewozowem.

Fabrykom wódek wolno wydawać za osobnem poświadczeniem władz skarbowych lub samorządowych, wystawionem na nazwisko odbiorcy, wódki w ilościach ponad 35 litrów płynu na uroczystości domowe, zwyczajem ustalone, jak wesela, chrzciny i t. p. Wydane ilości wódek winny być pokryte świadectwem przewozowem, a poświadczenie dołączone do książki świadectw przewozowych.

§ 51. Spirytus i wódki mogą być wydawane odbiorcom z hurtowych i detalicznych sprzedaży tylko w tych naczyniach i pod temi zamknięciami, w których zostały wydane z monopolowych magazynów, względnie fabryk wódek.

§ 52. Sprzedawcy wódek gatunkowych, sprowadzonych z zagranicy w oryginalnych opakowaniach firm zagranicznych, obowiązani są zaopatrzyć każde naczynie dodatkową etykietą swojego przedsiębiorstwa.

§ 53. Hurtowi sprzedawcy wyrobów wódczanych są obowiązani do prowadzenia osobiście lub przez swych zastępców księgi kontroli zakupu i zbytu wyrobów wódczanych. Wpisy do księgi należy prowadzić bieżąco i kolejno, a ukończyć z każdego dnia roboczego przed rozpoczęciem ruchu w dniu następnym.

Rozdział XIV. Wyrób wódek czystych w okresie przejściowym.

§ 54. W okresie przejściowym od 1 stycznia 1925 r. wyrób wódek czystych na terytorjach, nieobjętych zupełnym monopolem spirytusowym, może być dokonywany ze spirytusu nabytego wyłącznie od Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego po cenie o 10% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego.

§ 55. Wyrób wódek czystych dozwolony jest bądź to w fabrykach wódek gatunkowych, bądź w rozlewniach na ten cel specjalnie przeznaczonych.

§ 56. W fabrykach wódek gatunkowych rozlew czystych wódek, przechowywanie ich, oraz składowanie przeznaczonego do tego celu spirytusu, winny się odbywać w oddzielnych pomieszczeniach, niemających żadnej łączności z innemi pomieszczeniami wódek gatunkowych.

§ 57. Właściciele fabryk wódek gatunkowych, zamierzający dokonywać rozlewu wódek czystych, winni w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, wnieść podanie o odpowiednie uprawnienie do władzy skarbowej I instancji z wymienieniem pomieszczeń i naczyń, wyznaczonych do rozlewu, przechowywania wódek czystych, składowania przeznaczonego do tego rozlewu spirytusu, oraz podać, czy ma być dokonywany w fabryce rozlew wyłącznie czystych wódek, czy też równocześnie będą wyrabiane wódki gatunkowe.

Władza skarbowa II instancji decyduje o wniosku po uprzedniem porozumieniu się z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego i zawiadamia przedsiębiorcę o zapadłej decyzji oraz poda warunki, na jakich ma się odbywać rozlew wódek czystych. Odpis zawiadomienia przesyła władza skarbowa II instancji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 58. Dla urządzenia zgodnie z wymogami § 56 fabryk, dokonywujących obok wyrobu wódek gatunkowych i rozlewu wódek czystych, wyznacza się termin czteromiesięczny, licząc od chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 59. W fabrykach wódek gatunkowych rozlew wódek czystych w terminie, oznaczonym w § 58, może być dokonywany w tych samych pomieszczeniach i przy użyciu tych samych urządzeń pod warunkiem, że wyrób wódek gatunkowych nie będzie prowadzony jednocześnie z rozlewem wódek czystych, a ponadto cała fabrykacja może być poddana pod stały dozór organów kontroli skarbowej, według uznania władzy skarbowej II instancji.

§ 60. Dla rozlewu wódek czystych prowadzi się oddzielną książkę obrachunkową według przyległego wzoru Nr. 2, oraz książki pomocnicze produkcji i rozchodu według wzorów Nr. Nr. 3 i 4.

§ 61. Przepisy, dotyczące wyrobu wódek gatunkowych, stosują się odpowiednio do wódek czystych, rozlewanych w fabrykach prywatnych.

§ 62. Rozciągnięcie zupełnego monopolu spirytusowego na dany obszar będzie dokonane w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z terminem wejścia w życie najmniej trzymiesięcznym.

§ 63. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w piętnastym dniu po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 24. III 1925 r. Nr. 28 poz. 201).

Załącznik (do § 45 rozp. wyk.).
(poz. 201).

Oznaczenie alkoholu w wódkach gatunkowych za pomocą aparatu odpędowego.

W wódkach gatunkowych zawierających obok spirytusu i wody, cukier, syropy i ekstrakty, oznacza się alkohol po oddzieleniu go z takich wyrobów za pomocą destylacji.

Do destylacji posługiwać się można albo specjalnym do tego celu służącym aparatem Salerona, albo każdym innym aparatem, przy pomocy którego można z mieszaniny alkoholu i innych składników oddestylować czysty alkohol w kształcie pary i całą jej ilość po skropleniu przeprowadzić do osobnego przygotowanego na ten cel naczynia miarowego. Zwykle w czasie destylacji ulatniają się i skraplają wraz z alkoholem olejki eteryczne, zawarte w gotowych wyrobach wódczanych i t. p., lecz obecność ich w destylacie w większej części wypadków nie wpływa na wskazanie alkoholomierza i może być z reguły nie brana pod rozwagę. W wypadkach wątpliwych należy jednak przed destylacją olejki wydzielić i oznaczenie alkoholu należy wówczas przekazać laboratorjum chemicznemu. Aparat Salerona składa się z destylacyjnego naczynia miedzianego z szyjką, o pojemności około 0,5 litra, małego chłodnika, który łączy się za pomocą rurki szklanej lub metalowej szczelnie z naczyniem destylacyjnem.

Do oznaczenia alkoholu należy odmierzyć dokładnie za pomocą cylindra miarowego 100 ctm.^{3} badanego płynu, zlać go do naczynia destylacyjnego, cylinder wypłukać starannie wodą i wodę tę również zlać do naczynia destylacyjnego, uważając, aby płynu nie utracić przez rozlanie. Mając w naczyniu destylacyjnem razem z wodą użytą do płukania cylindra miarowego około 200 ctm.^{3}, łączy się naczynie destylacyjne za pomocą szczelnych korków i rurki szklanej z chłodnicą, ustawia pod nią dokładnie wysuszony wewnątrz cylinder miarowy o pojemności 100 ctm.^{3} i rozpoczyna destylację, podgrzewając ostrożnie naczynie destylacyjne lampą spirytusową lub gazową. Gdy płyn w naczyniu zacznie wrzeć, należy podgrzewanie tak regulować, aby z chłodnika wypływał spirytus pojedyńczemi kroplami, a nigdy jednostajną strugą. Gdyby destylat rozpoczął płynąć strugą, lub gdy wskutek silnego ogrzewania płyn z naczynia destylacyjnego zostanie przerzucony do chłodnicy i cylindra, należy destylację przerwać i rozpocząć ją na nowo, używając do tego ponownie zaczerpniętej w powyżej opisany sposób próby. Najodpowiedniej wykonuje się destylację wówczas, gdy z chłodnika wypływa 60—80 kropel na minutę.

Gdy destylacja dobiega końca i w cylindrze płyn dosięga już podziałki 100 cm.^{3} należy zmniejszyć płomień i z chwilą, gdy w cylindrze zbierze się równo 100 cm.^{3} należy go szybko odstawić i zgasić płomień lampki. Przez destylację cała ilość alkoholu zawarta w badanym płynie wydzieli się i przejdzie do destylatu, a w naczyniu destylacyjnem pozostaną inne składniki zawarte w płynie (cukier, syrop, ciała ekstraktywne i t. p.). Podczas destylacji należy uważać, aby wydzielające się z badanego płynu pary alkoholowe nie ulatniały się szczelinami w korku lub ażeby wskutek braku dostatecznej ilości zimnej wody w chłodniku nie ulatniały się z rurki chłodzącej.

Destylację można wykonywać w miarę potrzeby także z większej ilości badanego płynu np. z 250 cm.^{3}, 500 cm.^{3} i t. d. W każdym jednak wypadku należy przestrzegać, aby badany płyn rozcieńczyć przed destylacją równą objętością wody, aby naczynia destylacyjne nie zawierały więcej płynu, jak dwie trzecie swojej pojemności, oraz aby otrzymać w każdym wypadku dokładnie tyle destylatu, ile płynu wzięto do badania.

Otrzymany destylat należy odstopniować odpowiednim alkoholomierzem, a wynik stopniowania zredukować do normalnej temperatury.

Celem obliczenia ilości czystego alkoholu w wódkach gatunkowych i innych tym podobnych płynach, należy zmierzyć ilość płynu przy danej temperaturze, zredukować objętość płynu do normalnej temperatury i tak zredukowaną objętość pomnożyć przez stopniowość destylatu przy normalnej temperaturze, a iloczyn podzielić przez 100:

Przykład:

Dostarczono do urzędowej odprawy likier słodzony. Ilość płynu zbadano za pomocą naczynia miarowego i ustalono przy temperaturze + 18° R. na 312 litrów. Do oznaczenia alkoholu wzięto 100 cm.^{3} i po rozcieńczeniu wodą do 200 cm.^{3} oddestylowano z tej próby 100 cm.^{3}. Destylat wykazał przy stopniowaniu 36,2 Trl. + 16,0° R = 34,1° Trl. + 12° R.

Według tablicy II poprawka przy + 18° R. i 34,1° Trl. rzeczywistej mocy wynosi na 100 l. — 0,41. Przy normalnej temperaturze jest zatem 310,7 litrów płynu.

A zatem $\frac{310,7 \times 34,1}{100}$ = 105,95 litrów czystego alkoholu zawartego w likierze.

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 12 marca 1925 r. poz. 201.

Strona 1.

Izba Skarbowa ....

Urząd Akcyz i Monopolów

Okrąg Kontroli Skarbowej ....

Wzór № 1
(§ 32 rozp. wykon.).

KSIĄŻKA OBRACHUNKOWA

Fabryki wódek gatunkowych w ....

należącej do .... **na rok 19**.....

Objaśnienia i pouczenia.

1. Przychód składa się: a) z ilości spirytusu czystego (oczyszczonego) i przyjętego według świadectw przewozowych; b) z domieszek alkoholowych otrzymanych z zewnątrz i przeznaczonych do wyrobu wódek gatunkowych (morsy, esencje, koniak, rum i t. p. zawierające alkohol) i c) z nadwyżek, ujawnionych przy rewizjach i w przesyłkach.
2. Dzienny rozchód gotowych wódek gatunkowych wpisuje się do książki obrachunkowej sumarycznie z książki pomocniczej wzoru № 3. Zaniki zaś drogowe i składowe w miarę ich ustalania.
3. Przy wpisywaniu rozchodu setne części litra alkoholu do 0,05 opuszcza się, a od 0,05 włącznie przyjmuje się za 0,1 litra.
4. Rubryki przychodu, obrotów wewnętrznych i rozchodu na zewnątrz są tak ułożone, by można było w każdej chwili, w miarę potrzeby, wyprowadzić książkowo pozostałości; niema zaś potrzeby wyprowadzania takich pozostałości — codziennie.
   Pozostałości obejmują: a) czysty spirytus w zbiornikach (rubr. 12), b) gotowe wyroby wódczane w butelkach zamkniętych i oddanych do magazynu (rubr. 13), c) domieszki alkoholowe pochodzenia z zewnątrz (rubr. 14), d) w wyrobach i przerobie — gotowy produkt w zbiornikach i w niewykończonym rozlewie i półfabrykaty (rubr. 16). Dane rubryki 16 otrzymuje się z książki produkcji wzoru № 4.
5. Naliczenia opłaty monopolowej za nadwyżki i t. p. oraz uiszczenia uwidoczniają się w uwagach.
6. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik przedsiębiorstwa zamyka książkę obrachunkową, sporządza odpis tej książki wraz z zamknięciem za odnośny okres obrachunkowy i po stwierdzeniu zgodności tego odpisu na miejscu przez organa kontroli skarbowej przesyła go wprost do właściwej władzy skarbowej II instancji.
   Gdyby do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego organ skarbowy nie przybył do przedsiębiorstwa celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności odpisów, winien kierownik przedsiębiorstwa przesłać za własnym podpisem powyższy odpis władzy skarbowej II instancji.

Strona 2.

Dzień miesiąc i rok	Przychód						Rozchód			
	Zkąd spirytus otrzymano	Data i № świadectwa przewozowego	Ilość spirytusu czystego	Domieszki alkoholowe	Nadwyżki przy rewizjach i w przesyłkach	Razem	Wydano gotowych wódek gatunkowych według sumarycznego zestawienia zapisów w książce pomocniczej	Zaniki		Razem
								drogowe	składowe i w przerobie	
			Litrów w 100⁰ alkoholu							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Z przeniesienia										
Do przeniesienia										

Strona 3.

Pozostaje						Uiszczono opłaty patentowej		Uwagi
W magazynach				W oddziale produkcyjnym	Ogółem			
Spirytusu czystego	Wyrobów gotowych	Domieszek alkoholowych	Razem	W wyrobach i przerobie		Zasadniczej	Dodatkowej	
Litrów w 100⁰ alkoholu						Złotych		
12	13	14	15	16	17	18	19	

Izba Skarbowa ....

Strona 1.

Wzór № 2.
(§ 60 rozp. wykon.).

Urząd Akcyz i Monopolów ....

Okrąg Kontroli Skarbowej ....

KSIĄŻKA OBRACHUNKOWA

Fabryki wódek czystych w ....

należącej do ....na rok 19.........

Objaśnienia i pouczenia.

1. Przychód składa się: a) z ilości spirytusu oczyszczonego, przyjętego według świadectw przewozowych i b) z nadwyżek, ujawnionych przy rewizjach i przesyłkach.
2. Dzienny rozchód wódek czystych i spirytusu wpisuje się do książki obrachunkowej sumarycznie z książki pomocniczej wzoru № 3. Zaniki zaś drogowe i składowe w miarę ich ustalenia.
3. Przy wpisywaniu rozchodu setne części litra alkoholu do 0,05 opuszcza się, a od 0,05 włącznie przyjmuje się za 0,1 litra.
4. Rubryki przychodu, obrotów wewnętrznych i rozchodu na zewnątrz są tak ułożone, by można było w każdej chwili, w miarę potrzeby, wyprowadzić książkowo pozostałości; niema zaś potrzeby wyprowadzania takich pozostałości — codziennie.
5. Naliczenia opłaty monopolowej za nadwyżki i t. p. oraz uiszczenia uwidoczniają się w uwagach.
6. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik przedsiębiorstwa zamyka książkę obrachunkową, sporządza odpis tej książki wraz z zamknięciem za odnośny okres obrachunkowy i po stwierdzeniu zgodności tego odpisu na miejscu przez organa kontroli skarbowej przesyła go wprost do właściwej władzy skarbowej II instancji.
   Gdyby do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego organ skarbowy nie przybył do przedsiębiorstwa, celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności odpisów, winien kierownik przedsiębiorstwa przesłać za własnym podpisem powyższy odpis władzy skarbowej II instancji.

(2 strona).

Dzień, miesiąc i rok	Przychód spirytusu oczyszczonego					Rozchód spirytusu oczyszczonego			
	Skąd spirytus otrzymano	Data i № świadectwa przewozowego	Ilość spirytusu	Nadwyżki przy rewizjach i w przesyłkach	Razem	Wydano wódek czystych i spirytusu według sumarycznego zestawienia zapisów w książce pomocniczej	Zaniki drogowe	Zaniki składowe i w przerobie	Razem
			Litrów w 100° alkoholu						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Z przeniesienia									
Do przeniesienia									

(Strona 3).

Pozostaje spirytusu oczyszczonego				Uiszczono opłaty patentowej		Uwagi
w magazynach		w innych oddziałach fabrykacji	Razem			
czystego w zbiornikach	rozlanych wódek czystych i spirytusu w butelkach zamkniętych	przeznaczonego do rozlewu i w niewykończonym rozlewie		zasadniczej	dodatkowej	
Litrów 100° alkoholu				Złotych		
11	12	13	14	15	16	

(Strona 1) Wzór № 3
(§§ 33 i 60 przep. wykon.)

Izba Skarbowa ...

Urząd akcyz i monopolów ...

Inspektorat Kontroli Skarbowej w ...

KSIĄŻKA PODRĘCZNA

dla zapisywania podług świadectw przewozowych dziennego rzeczywistego rozchodu spirytusu i jego wyrobów w fabryce wódek gatunkowych i likierów w ...

należącej do ...

na rok 19 ...

UWAGA. Książka niniejsza służy tylko dla kontroli miejscowej, jako pomocnicza do książki **obrachunkowej**. Odpisów miesięcznych tej książki nie przedkłada się.

(Strona 2).

Dzień, miesiąc i rok	Adres odbiorcy i № świadectwa przewozowego	WYDANO					Moc	ilość litrów 100° alkoholu	Uwagi
		sztuk o pojemności w litrach							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

(Strona 1).

Wzór № 4
(§§ 33 i 60 rozporz. wykon.)

Izba Skarbowa ....

Urząd akcyz i monopolów ....

Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

KSIĄŻKA PRODUKCJI

w fabryce wódek ....

w ....

należącej do ....

na rok 19 ....

UWAGA. Książka niniejsza, jako pomocnicza do książki obrachunkowej służy tylko do zapisywania obrotów wewnętrznych.
Odpisów miesięcznych tej książki nie przedkłada się.

(Strona 2).

Dzień, miesiąc i rok	Przychód			Rozchód										Pozostaje w przerobie	Uwagi
	Wzięto do przerobu			Otrzymano wyrobów gotowych								Zaniki przy przerobie	Razem (r. 12 + r. 13)		
	spirytusu czystego	domieszek alkohol.	Razem	Ilość naczyń o pojemności w litrach						Moc	Zawartość alkoholu				
	Litrów w 100%										Litrów w 100%				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

344.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 marca 1925 r.

w celu wykonania ustawy o monopolu spirytusowym.

Na mocy art. 99 ustawy o monopolu spirytusowym z dn. 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

CZĘŚĆ OGÓLNA.

Postanowienia wstępne.

§ 1. Za dochód Skarbu Państwa (należytość monopolowa), utracony wskutek działania naruszającego przywilej przyznany w ustawie o monopolu spirytusowym, uważa się, o ile ustawa inaczej nie postanawia (art. 9 i 13 ustawy), różnicę pomiędzy detaliczną ceną sprzedażną spirytusu na cele lecznicze, domowe i naukowe (art. 22 p. 1 ustawy), a kosztem własnym spirytusu oczyszczonego (art. 21 ustęp 5).

§ 2. Minister Skarbu może, uwzględniając szczególne okoliczności, zezwolić wyjątkowo na wyrób spirytusu także z innych produktów, aniżeli z tych, które są wymienione w ustawie o monopolu spirytusowym. W dotyczącem podaniu, które ma być złożone do władzy skarbowej I instancji, należy te okoliczności dowodnie wykazać.

§ 3. Spirytus wyprodukowany oraz wyrobione z niego napoje spirytusowe pozostają pod kontrolą skarbową, a to spirytus tak długo dopóki nie zostanie bezpośredio zużyty, a napoje spirytusowe dopóki nie zostaną wydane do bezpośredniego spożycia.

Przy zwolnieniu na wywóz zagranicę pozostają tak spirytus, jak i wyroby spirytusowe pod kontrolą skarbową, dopóki nie przekroczą granicy Państwa.

§ 4. Zastrzeżone w ustawie Ministrowi Skarbu uprawienia wykonują władze i urzędy skarbowe, wymienione w poszczególnych postanowieniach.

Od orzeczeń władzy uprawnionej, o ile władzą tą nie jest Minister Skarbu, można wieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, która orzeka ostatecznie. Odwołanie, o ile ustawa inaczej nie postanawia (art. 49 ustawy), ma być zgłoszone w ciągu dni 30 od dnia doręczenia orzeczenia władzy orzekającej.

§ 5. Dyrekcja Monopolu Spirytusowego wykonuje swoje uprawnienia przez własne organa, względnie przez władze skarbowe I i II instancji i podwładne im organa kontroli skarbowej. Przy czynnościach dokonywanych przez komisje mieszane, złożone z organów Dyrekcji Monopolu Spirytusowego i urzędników skarbowych, przewodniczy zawsze urzędnik skarbowy najstarszy stopniem, przy równości zaś stopni najstarszy czasem służby.

§ 6. Bezpośrednią kontrolę wyrobu i przerobu, oczyszczania i składowania, przewozu i wywozu spirytusu i napojów spirytusowych, dalej kontrolę sprzedaży spirytusu i napojów spirytusowych, wreszcie kontrolę osób i zakładów, pobierających i zużywających spirytus po cenach ulgowych, wykonują organa kontroli skarbowej i inni urzędnicy skarbowi, zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o organach wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5, poz. 37) według postanowień zawartych w poszczególnych częściach przepisów wykonawczych do ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 7. Za wykonywanie czynności kontrolnych przez funkcjonarjuszów państwowych lub przez organa Dyrekcji Monopolu Spirytusowego nie pobiera się żadnych należytości.

W wypadkach, kiedy skarbowe czynności kontrolne są z góry wiadome (weryfikacja i zamknięcie ruchu gorzelni, wywóz spirytusu, usunięcie przeszkód ruchu), a odległość przedsiębiorstwa od siedziby właściwego organu kontrolnego lub od najbliższej stacji kolejowej względnie przystani wynosi więcej jak 3 klm., obowiązany jest przedsiębiorca dostarczyć bezpłatnie organowi skarbowemu środków komunikacyjnych tam i z powrotem.

§ 8. Wszelkie czynności wymagające obecności kontroli skarbowej zgłoszone być winny do najbliższego organu skarbowego oraz dokonane przy współudziale kontroli skarbowej. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w postanowieniach szczegółowych.

§ 9. Bliższe postanowienia o badaniu zawartości czystego alkoholu w spirytusie i wyrobach spirytusowych zawiera część szczegółowa.

§ 10. Rokiem obrachunkowym dla produkcji gorzelń i dla oddziałów rektyfikacyjnych przy gorzelniach, oczyszczających spirytus tylko własnej produkcji, jest czasokres od 1 września jednego do 31 sierpnia następnego roku (kampanja). Rokiem obrachunkowym w stosunku do władz skarbowych i monopolowych dla wszystkich innych przedsiębiorstw, przerabiających lub składających spirytus, jest rok kalendarzowy.

§ 11. Czynności kontrolujące przy produkcji i robocie spirytusem reguluje osobna instrukcja.

§ 12. Tak wydawanie (odprawa pierwsza), jak i odbieranie (odprawa końcowa) spirytusu obciążonego należytością monopolową lub zwolnionego na wywóz zagranicę ma się odbywać w odnośnych zakładach, z których spirytus jest wydawany, względnie w których jest odbierany. Na wyjątki może zezwolić Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 13. Gorzelnie, zakłady oczyszczające spirytus (rektyfikacje), dalej zakłady przechowujące spirytus, prywatne fabryki napojów spirytusowych, sprzedaże spirytusu czystego i skażonego oraz zakłady pobierające spirytus po cenach ulgowych, wreszcie wszelkie zakłady wymienione w art. 85 i 86 ustawy o monopolu spirytusowym, podlegają kontroli skarbowej. Przedsiębiorstwa te mogą być kontrolowane o każdej porze.

Władza skarbowa II instancji określa bliżej sposób wykonywania kontroli oraz czas i ilość czynności kontrolnych.

Przedsiębiorcy wymienionych zakładów są obowiązani kontrolującym urzędnikom udzielać na żądanie wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do wykonywania dozoru skarbowego albo do celów statystycznych.

§ 14. Urzędnikom kontrolującym nie wolno przebywać ze światłem nie należycie osłoniętem w miejscach składowania spirytusu i w miejscach, w których się gromadzą zapalne pary alkoholowe i gazy, ani zbliżać się z takiem światłem do naczyń, które zawierają pary alkoholowe, spirytus lub łatwo zapalne środki skażające.

§ 15. W sprawie pobierania próbek spirytusu oraz innych artykułów i materjałów, tudzież w sprawie badania ich, wreszcie urządzenia laboratorjów, wydane będą przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego specjalne przepisy.

§ 16. Do prowadzenia książek rachunkowych i zapisków oraz do sporządzania przepisanych wykazów należy używać odpowiednich wzorów. Przy użyciu tych wzorów należy się stosować do objaśnień i uwag umieszczonych na stronie tytułowej oraz do nagłówków. Książki mają być zszyte sznurem, którego wystające końce winny być opieczętowane. Ilość kartek zawartych w książce ma być oznaczona i potwierdzona urzędownie na karcie tytułowej.

Należy to do zakresu działania urzędów akcyz i monopolów, względnie dyrekcyj okręgów skarbowych.

§ 17. Wszystkie książki wraz z dokumentami i zapiski mają być prowadzone według roku obrachunkowego, a odpisy z nich i wykazy sporządzane miesięcznie i przedkładane w sposób określony w odnośnych szczegółowych przepisach. Prowadzone przez przedsiębiorców książki i zapiski należy po upływie roku obrachunkowego zamknąć i przedłożyć organom kontrolnym, które odsyłają przełożonej władzy.

§ 18. Organa kontrolujące odnośne przedsiębiorstwo mają po sprawdzeniu stwierdzić w odnośnych książkach, odpisach i wykazach zgodność przeniesień i dat poszczególnych.

§ 19. Urząd względnie urzędnik sprawdza otrzymane od przedsiębiorców pisma, doniesienia, oznajmienia i t. d. w tym kierunku, czy przepisowo je wygotowano, a co do pism sporządzonych w kilku egzemplarzach potwierdza ich zgodność. W wypadku gdy nadesłane pismo wymaga poprawek, których na miejscu nie da się przeprowadzić, należy pismo to zwrócić przedsiębiorcy z odpowiedniem pouczeniem, przyczem uważa się pismo odnośne jako niepodane.

§ 20. Urzędnicy, kontrolujący przedsiębiorstwo, winni uwidaczniać wynik dokonanej kontroli w odnośnych książkach przedsiębiorstwa.

Wpisy te mają być czynione atramentem przez całą szerokość książki.

Zmiany i poprawki w urzędowych pismach, książkach i zapiskach mogą być tylko w ten sposób dokonywane, aby pierwotny tekst przekreślony pozostał czytelny. Każdą zmianę względnie poprawkę ma zmieniający względnie poprawiający podpisem własnym potwierdzić.

Urzędnikom państwowym nie wolno wygotowywać pism ani prowadzić książek dla przedsiębiorców.

§ 21. Do każdej książki należy dołączyć w osobnych teczkach lub zeszytach jako załączniki te pisma (oznajmienia, doniesienia i t. p.), na podstawie których odnośne dane do książek się wpisuje.

Załączniki, które należą do kilku książek, należy dołączyć do tej książki, do której daty załącznika najwcześniej zostały wciągnięte. Każde zaksiążkowanie należy uwidocznić na załączniku, podając rodzaj i numer książki.

§ 22. Zamknięcia (zabezpieczenia) urzędowego dokonuje się zapomocą plomb ołowianych lub pieczęci lakowych według szczegółowych postanowień. O ile w danym wypadku postanowienia szczegółowego nie wydano, postanawiają sami wykonujący czynność kontrolną urzędnicy, mając na oku zupełne bezpieczeństwo Skarbu Państwa, jakiego rodzaju i ile zamknięć urzędowych należy zastosować.

§ 23. Plomb ołowianych, sznurka i drutu dostarcza władza skarbowa bezpłatnie. Przedmiotów potrzebnych do nałożenia pieczęci lakowych powinni dostarczyć przedsiębiorcy.

§ 24. Urzędowe zamknięcie może być zdjęte tylko przez funkcjonarjuszów skarbowych. W razie nieprzybycia tychże mimo przysłanego na czas zawiadomienia zamknięcie zdjęte być może przez fukcjonarjuszów administracyjnych w obecności 2 świadków wtenczas tylko, jeżeli zaniechanie zdjęcia grozi szkodą dla przedsiębiorstwa. W wypadku nagłej konieczności zdjęcia urzędowego zabezpieczenia dla uniknięcia grożącego niebezpieczeństwa, lub znacznej szkody i niemożności zawezwania funkcjonarjusza skarbowego lub administracyjnego, przedsiębiorca może zdjąć urzędowe zamknięcie w obecności 3 świadków. Gdy zdjęcie zamknięcia miało miejsce w nieobecności funkcjonarjusza skarbowego, przedsiębiorca winien niezwłocznie zawiadomić o tem najbliższy oddział skarbowy, opisując szczegółowo przyczyny i przebieg zdjęcia i wymieniając nazwiska i adresy świadków oraz środki, przedsięwzięte celem zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa. Za nieusprawiedliwione zdjęcie zamknięcia urzędowego wymierzona będzie kara, określona w przepisach karnych.

§ 25. Przedsiębiorcy są obowiązani dostarczyć potrzebnych do sprawdzenia i kontroli przedsiębiorstw, oraz do odprawy spirytusu miar, wag, odważników i instrumentów kontrolnych, które muszą być sprawdzone, zgodnie z przepisami urzędowemi o legalizacji miar i wag (dekret o miarach z 8 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 15 poz. 211 art. 13 i 14).

Do każdego instrumetu kontrolnego dołączone są, o ile tego wymaga jakość instrumentu, przepisane tablice redukcyjne.

§ 26. Przepisów legalizacyjnych należy przestrzegać z urzędu: każda miara i waga, odważnik i instrument kontrolny ma posiadać przepisany znak legalizacji.

Urzędnicy kontrolujący mają się przekonywać o rzetelności wskazań dostarczonych przy-

rządów do mierzenia, a szczególnie instrumentów kontrolnych przez porównywanie ich wskazań ze wskazaniami urzędowych przyrządów i instrumentów kontrolnych według specjalnych instrukcji.

W razie wątpliwości co do rzetelności wskazań należy te przyrządy i instrumenta wyłączyć od urzędowego użytku celem przedłożenia ich urzędowi miar i wag do ponownej legalizacji. W miejsce wyłączonych przyrządów i instrumentów ma przedsiębiorca dostarczyć innych.

Należy zarządać ponownej legalizacji wag, które się nie poruszają swobodnie, lub nie są czułe na małe ciężarki, odważników, które są zardzewiałe lub mają stare krawędzie i instrumentów kontrolnych, które wykazują albo rozdzielenie się słupka rtęci, albo odsunięcie się lub rozerwanie skali, albo rysy na rurce szklanej.

Chwilowy brak w przedsiębiorstwie potrzebnego instrumentu kontrolnego nie może być powodem nadmiernego opóźnienia lub zaniechania oznajmionej lub urzędownie nakazanej czynności kontrolnej. W tym wypadku czynność należy wykonać przy użyciu rządowego instrumentu jednak przedsiębiorca ponosi koszta urzędowego instrumentu w razie jego zniszczenia podczas czynności urzędowej lub transportu.

§ 27. Wszystkie przewidziane w ustawie udogodnienia i ulgi mają być udzielane tylko osobom zasługującym na zaufanie na ich prośbę, z zastrzeżeniem odwołania.

Przy udzielaniu udogodnień i ulg należy określić wszystkie przepisane oraz w danym wypadku potrzebne szczególne zabezpieczenia celem uchronienia Skarbu Państwa od strat.

Wszelkie takie prośby, niezależnie od tego, przez którą władzę skarbową mają być załatwione, należy podawać do władzy skarbowej I instancji.

§ 28. Udogodnienia i ulgi udzielone przedsiębiorstwom i zakładom, pozostającym pod kontrolą skarbową, przechodzą w razie zmiany osoby przedsiębiorcy na jego następcę prawnego, o ile co do niego nie zachodzą okoliczności, wykluczające go w myśl obowiązujących ustaw od otrzymania wymienionych ulg i udogodnień.

§ 29. W razie, gdyby interes Skarbu Państwa był zagrożony, może i powinien każdy kontrolujący urzędnik skarbowy począwszy od inspektora kontroli skarbowej, wstrzymać pod własną odpowiedzialnością korzystanie z udzielonego udogodnienia lub ulgi i donieść o tem przełożonej władzy.

§ 30. Przedsiębiorca może się wyręczać wobec władzy skarbowej upełnomocnionym zastępcą. Zastępca taki musi być ustanowiony, jeżeli przedsiebiorcą jest osoba prawna lub nie posiadająca pełni praw.

O ustanowieniu zastępcy należy donieść na piśmie organowi kontrolnemu w dwóch egzemplarzach, które ma podpisać także zastępca. Organ kontrolny zwraca jeden egzemplarz przedsiębiorstwu, a drugi przedkłada przełożonej władzy.

Jeżeli czynność kontrolna musi być wykonaną w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy, a ani jeden ani drugi nie może być obecnym, można dokonać tej czynności w obecności 2 bezstronnych świadków, a w ostatecznym razie w obecności pracownika przemysłowego danego przedsiębiorstwa.

§ 31. Gorzelnie, rektyfikacje i wolne składy spirytusu, zakłady pobierające spirytus po cenach ulgowych oraz fabryki napojów spirytusowych, sa obowiązane dostarczyć dla dokonywania czynności urzędowych lokalu odpowiednio urządzonego, oświetlonego i opalonego z przystosowanym do należytego zamknięcia schowkiem na akta, książki i zapiski, a w razie potrzeby i noclegu. Miejsca odprawy spirytusu winny znajdować się w krytych pomieszczeniach, zaopatrzonych w konieczne sprzęty i przybory.

§ 32. Na żądanie władzy skarbowej pierwszej instancji mają być dostarczone także stajnie dla koni i miejsce do przechowania wozów oraz rowerów.

§ 33. Lokale zakładu przemysłowego mają być na żądanie kontrolujących urzędników na czas kontroli dostatecznie oświetlone i przewietrzone. Inspektor kontroli skarbowej może zarządzić w razie potrzeby dostarczenie lampy bezpieczeństwa.

§ 34. Na wszystkie przewidziane w przepisach wykonawczych wzory może zarządzić władza skarbowa II instancji nakład druków, które za zwrotem kosztów wydaje się przedsiębiorcom.

§ 35. Wszystkie książki, pisma i załączniki, pozwolenia, doniesienia, oznajmienia, względnie ich wtórniki i t. d. mają być zszyte, starannie przechowane w osobnych teczkach i organom kontrolującym na ich żądanie okazywane.

§ 36. Naruszenie zamknięcia urzędowego poza wyjątkiem przewidzianym w § 24, używanie zabezpieczonych urzędowem zamknięciem naczyń, przyrządów i pomieszczeń, oraz zmiany lub niszczenie urzędowych oznaczeń umieszczonych na naczyniach i przyrządach jest wzbronione.

§ 37. Dostarczone przez przedsiębiorcę do czynności kontrolnych instrumenty mają być przechowywane pod urzędowem zamknięciem.

Potrzebnego schowku ma dostarczyć przedsiębiorca. Władza skarbowa I instancji może w wypadkach uzasadnionej potrzeby zarządzić, aby także używane do odpraw spirytusu wagi i odważniki były przechowywane pod zamknięciem urzędowem.

§ 38. Przedsiębiorcy oraz inne osoby, zgłaszające odprawę spirytusu lub napojów spirytusowych, są obowiązani poczynić wszelkie przygotowania do czynności kontrolnej według wskazówek władzy skarbowej i postarać się o wykonanie wszelkich czynności pomocniczych.

§ 39. Dojście do zakładów przemysłowych i do wszystkich wymagających urzędowego badania naczyń, przyrządów i zamknięć urzędowych ma być tak urządzone, żeby organa kontrolujące nie były narażone na niebezpieczeństwo i nie napotykały na przeszkody.

§ 40. Przy obliczaniu czasokresów określonych w miesiącach i częściach tegoż, miesiąc liczy się za 30 dni.

Postanowienia do poszczególnych artykułów ustawy.

Do art. 1, 33 i 41 ustawy.

§ 41. Gorzelniami w rozumieniu ustawy są tylko przedsiębiorstwa, produkujące alkohol etylowy i takie przedsiębiorstwa podlegają ścisłej kontroli skarbowej.

Przedsiębiorcy fabryk wódek, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o monopolu spirytusowym mieli prawo wykonywania przedsiębiorstwa, mogą wykonywać je nadal, o ile zgłoszą przed 1 lipca 1925 r. podanie o nadanie koncesji na rok 1926. Koncesyj tych będzie udzielała władza skarbowa II instancji po zasięgnięciu opinji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Do art. 2 ustawy.

§ 42. Statut organizacyjny Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego i postanowienia, określające stosunek tej Dyrekcji do władz skarbowych i innych, oraz do osób prywatnych zawarte są w rozporządzeniu Ministra Skarbu z d. 22 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14 poz. 95).

Do art. 3.

§ 43. Wszelkie władze i urzędy państwowe i autonomiczne oraz osoby prywatne, będące w posiadaniu ruchomości i nieruchomości, któremi rozporządzał rosyjski rządowy monopol spirytusowy, winny te ruchomości i nieruchomości w miarę zapotrzebowania ze strony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego oddać tejże w posiadanie. Dotyczy to także wszelkich innych urządzeń i naczyń, służących do przewozu i przechowywania spirytusu, a będących własnością Państwa.

Czysty dochód Państwa z monopolu spirytusowego określa § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1925 r. o organizacji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 95).

Do art. 5, 7, 9—11 i 20 do 29.

§ 44. Spirytus surowy, zakupiony przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego powinien odpowiadać następującym warunkom:

1) zawartość alkoholu winna wynosić niemniej aniżeli 85° obj. alkoholu przy 15° C.

2) zawartość fuzli w tymże spirytusie nie powinna przekraczać 0,8% wagowych w przeliczeniu na alkohol absolutny.

3) spirytus surowy nie powinien posiadać niewłaściwego sobie smaku, zapachu i barwy i nie powinien zawierać nieodpowiednich (obcych) domieszek.

Spirytus wyprodukowany do 1 stycznia 1930 r. przez gorzelnie starego systemu, t. zn. gorzelnie, posiadające aparaty odpędowe do pracy perjodycznej, nie może zawierać mniej alkoholu, aniżeli 80° objętościowych przy 15° C.

§ 45. Bliższe postanowienia o zakupie i dostawie spirytusu oraz o ustaleniu cen odbioru i sprzedaży spirytusu zawarte będą w osobnem rozporządzeniu.

§ 46. Odprawa spirytusu wewnątrz Państwa i wywóz zagranicę spirytusu, zwolnionego przez Ministra Skarbu ma się odbywać pod kontrolą skarbową w sposób, który będzie określony w osobnem rozporządzeniu.

§ 47. Bliższe postanowienia w sprawie skażania spirytusu będą ogłoszone przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 48. Spirytus obciążony należytością monopolową, może być przechowywany w gorzelniach, w rektyfikacjach i w osobnych składach (wolnych składach) urządzonych na podstawie osobnego zezwolenia Ministra Skarbu. Bliższe postanowienia o tych składach będą zawarte w osobnem rozporządzeniu.

§ 49. Celem wyrównania naturalych strat ustala się następujące zaniki:

1) dla gorzelni zanik składowy (gorzelniany);

2) dla rektyfikacji spirytusu zanik rektyfikacyjny i składowy,

3) dla wolnych składów zanik składowy,

4) dla przewozów spirytusu zanik drogowy.

Przyczem zaznacza się, że zanik składowy dla gorzelni, rektyfikacji i wolnych składów, oraz zanik rektyfikacyjny dla rektyfikacji, obliczone być winny w stosunku rocznym.

§ 50. Wysokość zaniku składowego dla gorzelni, posiadających aparaty kontrolne, nie może przekraczać 1% ilości wyprodukowanej według wskazań aparatu kontrolno-mierniczego.

Gorzelniom, nie posiadającym żadnych aparatów kontrolnych, a pozostającym pod stałem zamknięciem urzędowem nie przyznaje się żadnego zaniku składowego.

§ 51. Zanik rektyfikacyjny dla rektyfikacji samodzielnych nie może przekraczać łącznie z odpadkami — 1,5%, składowy zaś 0,5%.

Zanik rektyfikacyjny oblicza się od ilości spirytusu surowego poddanego oczyszczeniu, a zanik składowy od ilości spirytusu przyjętego do rektyfikacji.

Zanik rektyfikacyjny w oddziałach rektyfikacyjnych, oczyszczających spirytus wypędzony we własnej gorzelni, nie może przekraczać oprócz zaniku składowego (§ 50) — 1,5% ilości spirytusu surowego poddanego oczyszczeniu.

Zezwolenia na podwójne oczyszczenie wydawane będą każdorazowo przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego, przyczem zanik w tych wypadkach nie może przekraczać dalszego 1%.

§ 52. Dla wolnych składów spirytusu przyznaje się zanik składowy w wysokości 0,5% ilości spirytusu przyjętego na skład.

§ 53. Zaniki drogowe nie mogą przekraczać:

a) przy przewozie spirytusu bez przelewania podczas transportu do innych naczyń 0,5% ilości odprawionej,

b) za każde przelanie spirytusu podczas transportu do innych naczyń dalszy zanik nie może przekraczać 0,25% ilości odprawionej według dowodów przewozowych.

c) władza skarbowa II instancji zwolni przedsiębiorcę od obowiązku uiszczenia należności za zaniki nieusprawiedliwione (ubytki), jeśli ubytki te powstały skutkiem siły wyższej lub skutkiem wypadków, w których przedsiębiorca albo jego

pracownicy nie zawinili, co przedsiębiorca winien udowodnić.

Za wypadki podczas przewozu spirytusu przedsiębiorca odpowiada do chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani.

§ 54. Do obliczania zaników składowych określonych w §§ 50, 51 i 52 uważa się przy rocznym obrachunku zapas rzeczywisty, jako przychód na następny rok obrachunkowy.

§ 55. O obowiązku zapłaty należytości monopolowej poza sprzedażą dokonywaną przez Dyrekcję Monopolu Spirytusowego orzeka władza skarbowa I instancji. Zapłata uskuteczniona być winna na rzecz Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 56. Za zgodą Ministra Skarbu określi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego:

1) czy, w których wypadkach, w jakiej wysokości i pod jakiemi warunkami może zostać odroczona część należności przypadającej za sprzedany spirytus,

2) czasokres, na jaki zapłata części ceny sprzedaży może być odroczona,

3) wysokość odsetek za odroczoną należność i wysokość skonta, bonifikowanego przy zapłacie gotówką,

4) sankcje przewidziane na wypadek nieuiszczenia w terminie odroczonej należności.

§ 57. Z odznaczenia korzystać nie mogą:

1) osoby niewłasnowolne,

2) osoby znajdujące się w stanie upadłości,

3) osoby karane za zbrodnię, występek, lub przekroczenie, popełnione z chęci zysku, mianowicie zaś za lichwę oraz defraudację podatkową.

Wykluczenie od korzystania z odroczenia z powodu ukarania kończy się po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku względnie orzeczenia karnego.

§ 58. Zabezpieczenie może być dokonane:

1) przez wpisanie do ksiąg gruntowych (wieczystych) prawa zastawu względnie hipoteki kaucyjnej,

2) przez solidarną poręką zakładów kredytowych, których zdolność poręki uznana została przez Ministerstwo Skarbu,

3) przez zastaw papierów wartościowych, przyjmowanych pod zastaw przez Bank Polski,

4) przez solidarną poręką za każdorazowem zezwoleniem Ministra Skarbu,

5) przez zastaw akcyj Banku Polskiego.

§ 59. Podanie o odroczenie należy złożyć na przepisanym blankiecie, którego wzór załącza się do niniejszego rozporządzenia. Dający zabezpieczenie wymienione w § 58 pod 2), 3) i 4) winien wystawić dokument poręki, względnie zastawu według wzorów załączonych do niniejszego przepisu. Do podania o odroczenie za zabezpieczeniem hipotecznem należy dołączyć dowód własności i oszacowania proponowanej nieruchomości, dokonanego przed władzami sądowemi, lub przez państwową inspekcję budowlaną, lub też równorzędny jej urząd państwowy, względnie przez zaprzysiężonych taksatorów wojewódzkich z daty ostatniej. Odroczenie udziela się w wysokości 50% szacunku gruntów lub budynków bez ich wewnętrznego urządzenia. Uwzględnia się tylko budynki mieszkalne i przemysłowe. Proponowane budynki muszą być murowane i kryte w sposób trwały. Z odroczenia korzystać można dopiero po zapisaniu prawa zastawu względnie hipoteki kaucyjnej i po dostarczeniu polisy asekuracyjnej, opiewającej na kwotę nie mniejszą niż suma odroczona oraz cesji względnie dowodu scedowania na rzecz Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego sumy ubezpieczonej na wypadek pożaru.

§ 60. Podania o odroczenie załatwia Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, która może z wyjątkiem, kiedy chodzi o odroczenie za zabezpieczeniem przez osobistą poręką, przelać uprawnienia te na władze skarbowe II instancji.

§ 61. Minister Skarbu może ustanowić jeszcze inne sposoby zabezpieczenia i warunki korzystania z odroczenia oraz zwolnić od wykluczenia (§ 57).

§ 62. Bliższe postanowienia o oczyszczaniu i składowaniu spirytusu będą zawarte w osobnem rozporządzeniu.

§ 63. Postanowienia ustawy, dotyczące odpowiedzialności za ubytki spirytusu, przekraczające dozwolone zaniki w gorzelniach i w rektyfikacjach, odnoszą się także i do ubytków w wolnych składach.

§ 64. Dotychczasowe zezwolenia do prowadzenia rektyfikacji, wolnych składów i oddziałów rektyfikacyjnych przy gorzelniach pozostają w mocy, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają przepisanym warunkom.

Na otwieranie nowych takich zakładów może zezwolić jedynie Minister Skarbu.

Do art. 15 do 19, 59 do 65 i 75 do 84.

§ 65. Bliższe postanowienia o urządzeniu i kontroli fabryk wódek i o kontroli sprzedaży napojów spirytusowych zawarte są w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 12 marca 1925 r. o wyrobie i sprzedaży wódek niemonopolowych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 201).

§ 66. Za składy fabryczne fabryk wyrobów spirytusowych uważa się te składy, które się znajdują w obrębie zabudowań odnośnej fabryki. Wszystkie inne składy, o ile nie są sprzedażami detalicznemi, uważa się za sprzedaże hurtowe.

§ 67. Na sprzedaż lub wyszynk napojów spirytusowych potrzebne jest zezwolenie władzy skarbowej, uzależnione od warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 12 marca 1925 r. o wyrobie i sprzedaży wódek niemonopolowych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 201).

§ 68. Dotychczasowe koncesje, wydane przez władze skarbowe, pozostają w mocy, o ile koncesjonarjusze i ich zakłady odpowiadają przepisanym warunkom.

Sprzedawcy i szynkarze, nie posiadający obecnie koncesyj, wydanych przez władze skarbowe, mają się o nie podać do władz skarbowych I instancji w okresie dwumiesięcznym po ogłoszeniu niniejszych przepisów pod rygorem przymusowego zamknięcia sprzedaży, względnie wyszynku.

Do art. 30 do 32.

§ 69. Opłacie określonej przez Ministra Skarbu w myśl art. 30 ustawy, podlega spirytus przywożony z zagranicy bądź to w postaci czystej, bądź to w przetworach spirytusowych.

Do wymiaru i poboru tej opłaty są upoważnione główne i wszystkie dworcowe urzędy celne. Pobór opłaty skarbowej odbywa się w sposób określony w przepisach celnych. Opłatę wnosić należy na rachunek Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego wedle instrukcji, jaką wyda Minister Skarbu.

§ 70. Wywóz zagranicę spirytusu i napojów spirytusowych może się odbywać jedynie za zezwoleniem Ministra Skarbu.

Zwrot uiszczonej opłaty skarbowej wraz z ewentualnym 10% lub 25% dodatkiem następuje po nadejściu urzędowego dowodu z granicznego urzędu celnego, że wysyłka przekroczyła granicę Państwa.

Jeżeli opłata skarbowa była pokredytowana, zamiast zwrotu ma miejsce odpisanie kwoty pokredytowanej.

Wywóz zagranicę spirytusu obciążonego opłatą skarbową, napojów i innych wyrobów spirytusowych za zwrotem opłaty skarbowej wraz z dodatkiem odbywa się pod kontrolą skarbową w sposób, który będzie określony w osobnem rozporządzeniu.

Do art. 34 do 47 ustawy.

§ 71. Bliższe postanowienia o urządzeniu i kontroli gorzelń są zawarte w specjalnej części przepisów wykonawczych.

§ 72. Przerób zboża, jako dodatku na słód, nie może przekraczać 3% ilości używanych do zacieru ziemniaków przeciętnie za kampanję.

§ 73. Każdy przedsiębiorca gorzelni, który chce, by jego gorzelnia posiadała na odnośną kampanję charakter gorzelni rolniczej, musi złożyć o to do władzy skarbowej I instancji najpóźniej na 14 dni przed rozpoczęciem ruchu, podanie i wykazać w niem, że posiada do tego przepisane warunki.

Do takiego podania na drugą i trzecią kampanję trzechlecia prawa odpędu, należy dołączyć dokumenty wymienione niżej w § 86, celem umożliwienia stwierdzenia, że warunki istniejące przy przydziale prawa odpędu, nie uległy zmianie.

§ 74. Gorzelnie udziałowe mają nadto przedłożyć statut spółki, spis członków i zobowiązania członków co do dostarczenia gorzelni płodów potrzebnych do wyrobu spirytusu, oraz podać ilość spirytusu, którą zamierzają wyprodukować.

§ 75. Właściciele, względnie dzierżawcy majątków ziemskich, których grunty oraz łąki i pastwiska leżą w promieniu 15 klm. od gorzelni, mogą zawrzeć spółkę, celem prowadzenia tej gorzelni. Koncesje na prowadzenie tych gorzelni będą udzielane względnie zatwierdzane tylko za udzieleniem przez spółkę zabezpieczenia wszelkich należności, które mogą przypaść Skarbowi Państwa z tytułu prowadzenia gorzelni.

§ 76. Orzeczenie o utracie charakteru gorzelni rolniczej wydaje władza skarbowa I instancji, zawiadamiając o tem równocześnie władzę skarbową II instancji, oraz Dyrekcję Monopolu Spirytusowego, która bezzwłocznie prostuje cenę zakupu spirytusu pochodzącego z tej gorzelni, zgodnie z art. 11 ustęp 3 ustawy.

§ 77. Przez określone w art. 42 ustawy rozmiary gorzelni rozumie się zdolność produkcji spirytusu w jednym okresie obrachunkowym (kampanji) nie większą jednak jak 1.600 hl. czystego alkoholu.

§ 78. Warunki, którym winne odpowiadać urządzenia gorzelni, skład komisyj sprawdzających nowe gorzelnie, oraz komisyj sprawdzających corocznie istniejące gorzelnie i sposób postępowania tych komisyj określone są w specjalnej części przepisów wykonawczych.

§ 79. Ilość wyprodukowanego spirytusu stwierdza się co miesiąc na podstawie wskazań aparatu kontrolno-mierniczego. Aparat ten, o ile dotychczas w gorzelniach już istniejących nie jest jeszcze ustawiony, ma być zakupiony i ustawiony w gorzelni przez przedsiębiorcę gorzelni. Minister Skarbu określa kolejność, w jakiej przedsiębiorcy gorzelń, nie posiadających dotychczas przyrządó wkontrolno-mierniczych mają się o nie postarać.

W gorzelniach, będących w ruchu na czas przejściowy bez aparatu kontrolnego, oblicza się produkcję spirytusu według rzeczywistego odbioru spirytusu z magazynu gorzelni. Magazyny spirytusu takich gorzelni pozostają stale pod urzędowem zamknięciem.

§ 80. Do kontrolowania produkcji spirytusu przeznacza się aparat kontrolny systemu Siemensa (alkoholomierz samoczynny), zalegalizowany w sposób przepisany oraz na czas do 1 września 1927 roku aparat systemu Bobera. Nowych aparatów Bobera po 1-ym września 1927 ustawiać nie będzie wolno.

Będące w użyciu na podstawie dotychczasowych przepisów aparaty kontrolno-miernicze innych systemów jak M. Bobera, F. Dolaińskiego, V. Pricka i M. Beschornera mogą pozostać nadal w użyciu, jednak aparaty V. Pricka i M. Beschornera nie mogą być w razie zepsucia się poddane naprawie, lecz muszą być wymienione na nowe aparaty kontrolno-miernicze systemu Siemensa.

§ 81. Produkcję spirytusu, jego wydawanie i odbiór, jako też cenę spirytusu i napojów spirytusowych wszelkiego rodzaju ustala się według ilości zawartego w nich alkoholu (100% spirytusu). Do badania zawartości alkoholu służy alkoholomierz Trallesa objętościowy, tarowany przy ciepłocie 12° R (15° C).

Bliższe postanowienia o urządzeniu alkoholomierza i jego używania w osobnem rozporządzeniu.

§ 82. Pozwolenie dla technika gorzelanego na prowadzenie gorzelni wydaje władza skarbowa II

instancji na podstawie przedstawionych dowodów przygotowania teoretycznego i dotychczasowego zajęcia, względnie odbytej praktyki. Od otrzymania takiego zezwolenia są wyłączone osoby, karane za defraudację podatku spożywczego lub należytości monopolowej. Specjalne przepisy o wymaganych kwalifikacjach od gorzelanych wyda Minister Skarbu.

§ 83. W każdej izbie skarbowej ma być prowadzona ewidencja techników gorzelnianych, wykluczonych od prowadzenia gorzelni, których imiona i nazwiska mają izby skarbowe podawać sobie nawzajem i swoim podwładnym władzom skarbowym I instancji do wiadomości.

Do art. 19 do 57 ustawy.

§ 84. Wysokość prawa odpędu wyznacza się na trzy lata według okresu obrachunkowego gorzelni (kampanji), a więc na trzy następne kampanje. Produkcja spirytusu w miesiącach wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 1924 r. idzie na rachunek prawa odpędu kampanji 1924/1925, które ma być przyznane na dane trzechlecie. Jeżeli produkcja spirytusu w tych czterech miesiącach przekroczyła przyznane prawo odpędu, przedsiębiorca ma wstrzymać ruch gorzelni, a ilość spirytusu, wyprodukowaną ponad przyznane prawo odpędu policzy się na prawo odpędu następnego okresu obrachunkowego.

§ 85. Celem otrzymania przydziału prawa odpędu ma przedsiębiorca gorzelni najpóźniej do dnia 30 kwietnia pierwszej kampanji trzechlecia zgłosić w izbie skarbowej swoje roszczenie do prawa odpędu. Dla uzasadnienia tego roszczenia ma przedłożyć urzędowy wyciąg katastralny do podatku gruntowego albo inny dokument, stwierdzający obszar posiadanej przez niego roli, łąk i pastwisk oraz wykazać w wiarogodny sposób jakość gleby, jej wydajność przy uprawie ziemniaków, stosunki komunikacyjne, możność uprawy buraków cukrowych i ich zbytu, możność przerobu ziemniaków na inne cele przemysłowe i położenie gospodarstwa rolnego w stosunku do większych miast i ośrodków przemysłowych. Nadto ma podać przedsiębiorca gorzelni rolniczej, jaką część swej gleby ornej, względnie ile hektarów gleby przeznacza corocznie na uprawę ziemniaków.

Przedsiębiorca gorzelni przemysłowej ma wykazać w sposób wiarygodny rozmiar gorzelni i sposób zużytkowania wywaru.

§ 86. W razie sprzedaży, wydzierżawienia lub innego rodzaju wyzbycia się gorzelni, przedsiębiorca oddający gorzelnię w posiadanie innej osobie obowiązany jest donieść o zaszłej zmianie bezzwłocznie najpóźniej w przeciągu 14 dni po dokonaniu zmiany tak władzy skarbowej I instancji, jak i Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego. Aż do chwili otrzymania zawiadomienia o zmianie przedsiębiorcy Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uważać będzie dotychczasowego przedsiębiorcę za uprawnionego do prowadzenia gorzelni i otrzymywania należności od Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego względnie obowiązanego do świadczeń na rzecz Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 87. Bliższe postanowienia w sprawie podziału prawa odpędu ogłoszone będą w przepisach dotyczących tegoż prawa odpędu.

§ 88. Bliższe postanowienia o poborze spirytusu do celów technicznych i przemysłowych po cenach ulgowych i o skażeniu będą zawarte w osobnem rozporządzeniu.

Do art. 69 — 73.

§ 89. Przepis o urządzeniu i kotroli fabryk drożdży i gorzelni, wyrabiających drożdże będzie zawarty w osobnem rozporządzeniu; przepis o urządzeniu i kontroli fabryk kwasu octowego oraz postanowienia o zwolnieniu od podatku kwasu octowego w razie wywozu zagranicę lub do celów technicznych będą zawarte również w osobnem rozporządzeniu.

Do art. 78 i 85 ustęp ostatni.

§ 90. Przedsiębiorcy gorzelni, rafinerji spirytusu, wytwórni wódek i likierów, drożdży prasowanych obowiązani są przed rozpoczęciem roku obrachunkowego (kampanji), a najpóźniej przed uruchomieniem wytwórni złożyć we właściwej kasie skarbowej unormowaną w dodatku do art. 78 ustawy akcyzowa należność patentową i przedłożyć otrzymany z kasy kwit kasowy, przy odpowiedniej deklaracji wraz z ewentualnie otrzymanem świadectwem przemysłowem właściwemu urzędowi skarbowemu dla podatków pośrednich (władzy skarbowej I instancji). Ten ostatni urząd wydaje zgłaszającemu się przy zwrocie kwitu i świadectwa przemysłowego patent akcyzowy wedle wzoru (wzór 4(i wciąga dane do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór 6).

Jeżeli producent obowiązany jest prócz zasadniczej opłaty patentowej uiścić dodatkową opłatę patentową, w takim razie obowiązany jest po zapłaceniu tej dodatkowej opłaty odnotować to ze wskazaniem dat kwitu kasowego w odnośnej księdze przedsiębiorstwa, a kwit dołączyć do odpowiedniej teczki. Kontrola skarbowa obowiązana jest czuwać nad terminowem wpłaceniem należnych opłat patentowych.

§ 91. Przedsiębiorcy trudniący się ekspedycją trunków i koncesjonowani sprzedawcy trunków obowiązani są przed 1 stycznia każdego roku, a o ile chodzi o nowe koncesje przed otwarciem sprzedaży uiścić we właściwej kasie skarbowej unormowaną w dodatku do art. 78 i 85 ustawy należytość patentową i przedłożyć otrzymany kwit kasowy przy odpowiedniej deklaracji wraz z otrzymanem świadectwem handlowem i koncesją, upoważniającą do sprzedaży względnie przewożenia trunków właściwemu urzędowi skarbowemu dla podatków pośrednich (władzy skarbowej I instancji).

Ten ostatni urząd wydaje zgłaszającemu się przy zwrocie koncesji, kwitu i świadectwa handlowego patent akcyzowy wedle wzoru 5 i wciąga-

ga dane do wykazu patentów akcyzowych (wzór 6).

§ 92. Przedsiębiorstwa ekspedycyjne mające kilka oddziałów opłacają patent akcyzowy tylko od głównego zakładu.

§ 93. Patenty akcyzowe winny być wywieszone w przedsiębiorstwie, dla którego je wydano, na miejscu widocznem.

§ 94. Bez wykupienia przepisanych patentów akcyzowych nie mogą być uruchomione wyszczególnione w art. 78 ustawy zakłady i miejsca sprzedaży, a będące w ruchu ulegają zamknięciu.

Do art. 86.

§ 95. Postanowienia o kontroli osób, wyrabiających i posiadających aparaty destylacyjne będą zawarte w osobnem rozporządzeniu.

Do art. 88.

§ 96. Orzeczenie o zarządzeniu zaostrzonej kontroli (stałego dozoru) przedsiębiorstw oraz zarządzenie usunięcia pracowników karanych, wydaje władza skarbowa I instancji.

Do art. 89.

§ 97. Przeznaczone dla urzędnika skarbowego pomieszczenie ma co do wielkości odpowiadać miejscowym stosunkom musi się jednak składać co najmniej z jednego pokoju i kuchni z przynależnościami.

Do art. 98.

§ 98. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego określa sposób i miejsca nabywania spirytusu przez rozlewnie (fabryki czystych wódek oraz fabryki wódek gatunkowych).

§ 99. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 31.III 1924 Nr. 31, poz. 218).

Załącznik do § 50.

..................dnia ....192 r

Firma brzmi ....

Adres: ....

Miejsce do opłaty stemplowej.

DO DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

w WARSZAWIE,

Krakowskie-Przedmieście № 50.

P O D A N I E.

Niżej podpisana firma niniejszem prosi Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego o przyznanie jej kredytu na część należności za kupiony przez nią spirytus do ogólnej sumy .... złotych .... słownie ....

Przedstawia się przy niniejszem:

1. Poświadczenie .... w .... że firma dotychczas korzystała z kredytu na opłatę podatku spożywczego od spirytusu do wysokości .... złotych .... słownie .... za następującemi zabezpieczeniami ....

2. W odpisie uwierzytelnionym przez władze skarbowe I lub II instancji: kaucję hipoteczną, dokument poręki (gwarancję), dokument zastawu, zabezpieczających udzielony kredyt z odsetkami i kosztami.

3. Odpis polisy .... (jakiego T-wa) № .... z dnia .... na sumę ....

4. (W razie zabezpieczenia przez zastaw) Uwierzytelniony przez kasę skarbową odpis kwitu kasy skarbowej w .... № .... z dnia .... na złożone w zastaw walory.

Firma podpisana przyjmuje nastepujące warunki:

1) Kredyty udzielane będą na termin 6-cio tygodniowy przy uwzględnieniu okólnika Ministerstwa Skarbu L. 13532/D. A. M Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu № 34, z dnia 10 grudnia 1924 r.

2) Kredyty będą bezprocentowe i udzielane do wysokości, przyznanej dla każdej fabryki oddzielnie.

3) Kredytowaną będzie ta część ceny sprzedażnej spirytusu, która pozostanie po wpłaceniu gotówką przy zamówieniu zaliczki po 1 złoty za 1 litr.

4) Przy zakupie spirytusu za gotówkę D. P. M. S. bonifikować będzie 1% ceny sprzedażnej.

5) Z kredytu wolno korzystać tylko w tej mierze, w jakiej przyznany przez władze skarbowe kredyt przed 1 stycznia 1925 r., będzie spłacony. W tym celu równocześnie z zamówieniem spirytusu przedkładać należy potrzebne zaświadczenie władzy skarbowej I instancji o sumie spłaconego kredytu.

6) Każdą ratę udzielonego kredytu obowiązuję się spłacać w terminie powyżej przyjętym (pkt. 1) bez wezwania i stawienia w zwłoce.

7) W razie nieuiszczenia którejkolwiek z rat zakredytowanej należności w terminie, całkowita należność stanie się natychmiast wymagalna, a dalszy kredyt może zostać bezzwłocznie zamknięty.

Za opóźnioną spłatę kredytu D. P. M. S. pobierać będzie tytułem kary umownej za zwłokę:

za 1 tydzień zwłoki do $^3/_4$% zaległej należności,
„ 2 „ „ „ 1% „ „
„ 3 „ i każdy dalszy do $1^1/_2$% zaległej należności,

przyczem rozpoczęty tydzień liczy się za cały.

8) W każdym razie zgadzam się na to, że Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie mogła w każdym czasie bez podania motywów kredyt zamknąć.

9) Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie władna przelać zakredytowane należności na Ministerstwo Skarbu bez powiadomienia podpisanej firmy o przelewie. W tym wypadku przyjmuje do wiadomości, że kaucja zapisana na rzecz Ministerstwa Skarbu (w księdze hipotecznej №............ pod №............ Dz.............wyk. hip.) będzie służyć również na zabezpieczenie i tych należności, a to do czasu scedowania jej przez Ministerstwo Skarbu na rzecz Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

10) Sądy przedmiotowo-właściwe będą jedynie kompetentne do rozpoznawania sporów, mogących wyniknąć ze stosunków, powstających na zasadzie niniejszego podania.

Załączniki:
1. Zaświadczenie o korzystaniu kredytu.
2. Uwierzytelniony odpis gwarancji.
3. Odpis polisy.

Wzór № 1 do § 59.

DOKUMENT PORĘCZENIA.

Rozporządzeniem z dnia .... 19...... r. L. dz. .... upoważniło Ministerstwo Skarbu Bank ....

....

do udzielenia poręki dla .... na zabezpieczenie kredytu części ceny sprzedaży spirytusu. Gdy Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego udzieliła Panu............................ (—) Firmie............................ powyższego kredytu do wysokości............................złotych, pod istniejącemi obecnie na ten wypadek lub w przyszłości przez właściwe władze oznaczyć się mającemi warunkami, a między innemi za opłatą............proc. ustalonych procentów, rygorów i ewentualnych kosztów ściągnięcia, podpisany bank za zobowiązania nazwanej firmy z tego tytułu powstałe i powstać mogące poręcza jako dłużnik bezpośredni.

Zapłata nastąpi na każde żądanie D. P. M. S. względnie jej delegata przy izbie skarbowej w............................w razie jeśli firma (Pan)............................ nie uiści należności w ciągu 3 dni od odnośnego wezwania D. P. M. S. względnie jej delegata.

Poręczenie pozostaje w mocy w razie jakichkolwiek zmian co do osób właścicieli dłużnej firmy lub co do jej charakteru prawnego. Poręczenie pozostaje także w mocy wtedy, gdy D. P. M. S. zrzeknie się innych zabezpieczeń danych już lub mających być danemi w przyszłości.

Podpisany Bank zrzeka się prawa żądania rozstrząsania majątku głównego dłużnika i nie może odmówić zaspokojenia pretensji D. P. M. S., gdyby główny dłużnik miał prawo zaczepienia swego zobowiązania, lub też gdyby D. P. M. S. mogła potrącić ze swego roszczenia jakiekolwiek roszczenia głównego dłużnika.

Do wszystkich sporów będzie właściwym sąd okręgowy w Warszawie.

.... dnia............................

Wzór 2 do § 59.

DOKUMENT ZASTAWU.

Podpisanemu............................ (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania) jako przedsiębiorcy............................ w............................udzieliła Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie kredytu części ceny sprzedaży spirytusu do kwoty............................zł. słownie.. pod istniejącemi na ten wypadek lub w przyszłości przez właściwe władze oznaczyć się mającemi warunkami i zastrzeżeniami za złożeniem odpowiedniego zabezpieczenia.

Podpisany...daje więc niniejszem D. P. M. S. w Warszawie w zastaw na zabezpieczenie wspomnianego kredytu aż do kwoty.............................zł. słownie...zł. wraz z ....% odsetkami od tej kwoty ustalonemi rygorami oraz wszelkiemi kosztami ściągnięcia.............................. (dokładne oznaczenie papierów wartościowych według wszelkich ich znamion)............................ które celem uzyskania prawa zastawu złożono....................(oznaczenie kasy)..................................

Podpisany......................................oświadcza, że zgadza się z tem, aby w razie niezapłacenia w przepisanym terminie powyższej kwoty, wraz z wszelkiemi ubocznemi należytościami, D. P. M. S. lub jej delegat przy izbie skarbowej w..bez dalszych kroków była uprawniona, szczególnie bez jakiejkolwiek sądowej interwencji, sprzedać podane wyżej papiery wartościowe według kursu giełdowego, a z uzyskanej ceny zaspokoić zaległości wraz z wszelkiemi ubocznemi należytościami.

Zastaw pozostaje także wtedy w mocy, gdy D. P. M. S. zrzeknie się innych zabezpieczeń danych już lub mających być danemi w przyszłości.

We wszystkich sprawach prawnych, które nie należą według ustawy przed wyłączny sąd, będzie kompetentnym sąd okręgowy w Warszawie.

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

(data)

(podpis)

Wzór 3 do § 59

DOKUMENT SOLIDARNEJ PORĘKI.

Rozporządzeniem z dnia.......................................19.....r. L. dz.................................. zezwolił Minister Skarbu...............................P.P...

....

do udzielenia solidarnej poręki dla .... na zabezpieczenie kredytu części ceny sprzedaży spirytusu do kwoty..............................zł. Gdy Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie udzieliła Panu..............................(—) Firmie..kredytu powyższego do wysokości..złotych, pod istniejącemi obecnie na ten wypadek lub w przyszłości przez właściwe władze oznaczyć się mającemi warunkami, a między innemi za opłatą....................% ustalonych procentów, rygorów i ewentualnych kosztów ściągnięcia, podpisani za zobowiązania nazwanej firmy z tego tytułu powstałe i powstać mogące ręczą solidarnie, jako dłużnicy bezpośredni.

Zapłata nastąpi na każde żądanie D. P. M. S. lub jej delegata przy izbie skarbowej w ....w razie jeśli firma (Pan)..

....

nie uiści należności w ciągu 3 dni od odnośnego wezwania D. P. M. S. względnie jej delegata.

Poręczenie pozostaje w mocy w razie jakichkolwiek zmian co do osób właścicieli dłużnej firmy lub co do jej charakteru prawnego. Poręczenie pozostaje także wtedy w mocy, gdy D. P. M. S. zrzeknie się innych zabezpieczeń danych już lub mających być danemi w przyszłości.

Podpisani zrzekają się prawa żądania rozstrząsania majątku głównego dłużnika i nie mogą odmówić zaspokojenia pretensji D. P. M. S., gdyby główny dłużnik miał prawo zaczepienia swego zobowiązania, lub też gdyby D. P. M. S. mogła potrącić ze swego roszczenia jakiekolwiek roszczenia głównego dłużnika.

Do wszelkich sporów będzie właściwym sąd okręgowy w Warszawie.

..............................dnia..............................

Wzór 4 do § 91.

№ ....

Ministerstwo Skarbu

PATENT AKCYZOWY

Opłata patentowa .... zł. wyraźnie

....

została wpłacona do kasy skarbowej w ....

za pokwitowaniem z dnia .... 192...... r.

L. ....

Wydany na imię ....

....

na prawo produkcji, zgodnie z istniejącemi przepisami ....

....

od .... 192...... r. do .... 192...... r.

w .... znajdują się w ....

powiatu ....

....dnia.................192.............r.

Naczelnik urzędu skarbowego
akcyz i monopolów państwowych

(M. p.)

Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznem miejscu, w przeciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

Wzór 5 do § 92.

Na 192… r. №…

Ministerstwo Skarbu

PATENT AKCYZOWY

Opłata patentowa … zł. wyraźnie …

została wpłacona do kasy skarbowej w …

za pokwitowaniem z dnia … 192… r.

L. …

Wydany na zasadzie koncesji, udzielonej przez izbę skarbową w …

w dniu … 192… r

L. … na imię …

…

na prowadzenie w roku 192… zgodnie z wymienionemi w koncesji warunkami, przedsiębiorstwa, a mianowicie …

w … powiatu …

przy ulicy … w domu № …

… dnia … 192… r.

Naczelnik urzędu skarbowego
akcyz i monopolów państwowych

(M. p.)

Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznem miejscu, w przeciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

Wzór 6 do § 91.

(Strona 1).

W Y K A Z
wydanych patentów akcyzowych.

(Strona 2).

№ porz.	M I E J S C O W O Ś Ć					Klasa miejscowości		
	Powiat	Miasto	Osada, wieś	Ulica	№ domu	I	II	III
1	2	3	4	5	6	7	8	9

(Strona 3).

IMIĘ I NAZWISKO	Rodzaj zakładu	Patent		Wpłacono należność		
					Data wpłacenia	
		Zł.	gr.	Kasa	Miesiąc i dzień	L.
10	11	12		13	14	15
Z przeniesienia opłat patentowych						
Do przeniesienia opłat patentowych						

Podatki konsumcyjne.

345.

OKÓLNIK L. 4734/D. A. M. W. c.

w sprawie zmian we wzorze Nr. 9 „zgłoszenie warki piwa w browarach".

Do Wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego—Wyd. Skarbowy w Katowicach.

W uzupełnieniu wydanych poprzednio rozporządzeń w sprawie ustawy z dnia 12.VI 1924 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. Urz. M. S. z dn. 8.VIII 24 r. Nr. 22 poz. 466) i celem uzgodnienia treści niektórych rubryk zgłoszenia warki (wzór Nr. 9) z odpowiedniemi rubrykami książek warek (wzór Nr. 1) zarządza się co następuje:

W rubryce 9 zgłoszenia warki w browarach (wzór Nr. 9) skreślić wyrazy „brzeczki zarodowej" i w rubryce 10 i 11 tegoż wzoru „rodzaj piwa i stopniowanie: zwykłe mocne i t. p.", a zastąpić takowe wyrazami w rubryce 9 „brzeczki gorącej" i w rubr. 10 i 11 „gatunek piwa pełne, dubeltowe i mocne".

Niezależnie od tego, aby organom skarbowym, otrzymującym od przedsiębiorcy zgłoszenie warki piwa (§ 45 przepisów z dn. 25/VIII 1924 r.) dać możność dopilnowania, czy podatek od wyrobu piwa zasadniczy i dodatkowy jest uiszczany w swoim czasie, właściciele browarów swoje zgłoszenia warki piwa (wzór Nr. 9) winni obowiązkowo uzupełniać następującą uwagą:

U w a g a: „Od początku roku do dnia wniesienia zgłoszenia niniejszego:

1) otrzymano, zgodnie z zapisami w książce produkcyjnej . . . . hektolitrów brzeczki gorącej, stwierdzonej w chwili ukończenia warki,

2) wpłacono . . . . złotych podatku od wyrobu piwa tytułem opłaty zasadniczej i dodatkowej. Na pokwitowaniach Kasy Skarbowej i potwierdzeniach P. K. O. znajdują się adnotacje odnośnych organów skarbowych o wykorzystaniu".

Aż do wyczerpania zapasów posiadanych blankietów zgłoszenia warki piwa należy poczynić w nich wyżej wymienione zmiany i uzupełnienia, nowy zaś nakład przygotować należy zgodnie ze zmianami według niniejszego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 26 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dr. Głowacki

Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

346.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 20 marca 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z d. 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary.

Na podstawie art. 7 ustępu a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Cło wywozowe na piryty i wypałki pirytowe (purple ore), należące do poz. 233 p. 2 taryfy celnej wywozowej rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 796), obniża się na 15 groszy od 100 kg.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:

Józef Kiedroń.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

Janicki.

(Dz. Ust. R. P. z dn. 26 marca 1925 r. Nr 29 poz. 208).

347.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 14 marca 1925 r.

w sprawie uzupełnienia rozdziału II artykułu 15 rozporządzenia o taryfie celnej.

Na podstawie art. 7 p. e) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp a) rozdziału II artykułu 15 rozporządzenia o taryfie celnej w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dnia 27 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 663), wymieniający artykuły wolne przy przywozie i wywozie od wszelkich opłat manipulacyjnych, uzupełnia się przez dodanie słów:

„jak również piasek i glina, przeznaczone dla kopalń węgla“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 31.III 1925 r. Nr. 31, poz. 219).

348.

KOMUNIKAT.

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł w Wilnie z dniem 1-go marca 1925 roku został uruchomiony urząd celny II kategorji w Druji.

Warszawa, dnia 26 marca 1925 r.

(—) *Dierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

349.

OKÓLNIK T. 104

w sprawie ustalenia pojęcia „paszy sztucznej“ (poz. 251 taryfy celnej wywozowej).

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 marca 1925 r. w sprawie uzupełnienia taryfy celnej oraz częściowej zmiany rozporządzeń o cłach wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz.161) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymieniona w § 2 powyższego rozporządzenia pod poz. 251 tar. wywozowej

„p a s z a s z t u c z n a“

jest to mechaniczna mieszanina dwóch lub więcej pasz jednolitych, zawierająca albo otręby, albo makuchy, albo oba produkty (otręby i makuchy) razem.

Warszawa, dnia 24 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierżgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

350.

OKÓLNIK T. 103

w sprawie niestosowania zniżek konwencyjnych do towarów, objętych uwagami ogólnemi do poz. poz. 183 — 209 taryfy celnej.

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Potwierdzając orzeczenia z dn. 31.X. 1924 r. L. DC/14663/III/24 i z dnia 17. XI 1924 r. L. DC/15176/III/24, dotyczące stosowania zniżek konwencyjnych li tylko do towarów, ściśle wymienionych w wykazie A. do konwencji polsko-francuskiej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia dodatkowo, co następuje:

1) Chustki, serwetki, obrusy i t. p. wyroby z materjałów włóknistych, przychodzące chociażby w stanie zupełnie nierozciętym (w sztukach), względnie w odcinkach, zawierających kilka chustek, kilka serwet i t. p. ze zniżek konwencyjnych nie korzystają, jako niewymienione w załączniku A do konwencji polsko-francuskiej (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 442 z 1922 r.), względnie w okólniku L. DC/8945/III/24, przystosowującym wykaz A do nowej taryfy.

2) Wymienione wyżej towary, o ile nie są wyraźnie wyszczególnione w bieżącem rozporządzeniu o ulgach celnych, nie korzystają również i z ulg celnych, nawet w tym wypadku, gdy podstawowy materjał, z którego są wykonane, objęty jest ulgami.

Naprzykład: chustki, wykonane z tkaniny bawełnianej drukowanej, podpadającej pod poz. 188 p. 2, ani z ulg celnych, ani ze zniżki konwencyjnej obecnie nie korzystają.

Warszawa, dnia 24 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierżgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł

351.

OKÓLNIK Nr. 105

w sprawie clenia turbogeneratorów.

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych.

I. Ministerstwo Skarbu Departament Ceł wyjaśnia, że turbogeneratory, składające się z turbiny parowej, kondensatora, generatora, przetwornicy, pomp, rur i t. p. winny być taryfowane przy cleniu w następujący sposób:

1) kondensator łącznie z turbiną parową poz. 167 p. 11 litera odpowiednia;

2) przetwornica pracująca na wspólnym wale z generatorem — samodzielnie; wzbudnica, znajdująca się na jednym wale z generatorem, nie stanowiąca samodzielnej maszyny, łącznie z generatorem;

3) silniki elektryczne do poruszania pomp clą się osobno, chociażby były umieszczone na wspólnych płytach podstawowych z pompami; waga płyt wlicza się do wagi pomp;

4) chłodnica do oliwy — jako aparat według poz. 167 p. 26;

5) oddzielacze wody od pary — poz. 167 p. 24;

6) rury — według materjału.

II. Kociołki i zbiorniki, pracujące przy ciśnieniu większem niż normalne, używane przeważnie w przemyśle chemicznym, clą się wraz z armaturą na nich umieszczoną jako aparaty — według pozycji 167 p. 26 litera odpowiednia.

Warszawa, dnia 25 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierżgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy budżetowe.

352.

OKÓLNIK l. 532/DB./2

w sprawie sposobu pokrywania wydatków na koszta sądowe.

Do Izby Skarbowej w Warszawie, Krakowie, Wilnie, Grudziądzu, Brześciu n/B, Poznaniu, Łucku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Białymstoku.

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych, kto i w jaki sposób pokrywać ma wydatki na koszta sądowe, na których zapłatę Skarb Państwa zasądzony został w wyrokach i innych decyzjach sądowych, wydanych przez Sądy w toku postępowania sądowego, Ministerstwo Skarbu oznajmia co następuje:

1) W myśl art. 51 uchwały Rady Ministrów z 28 sierpnia 1919 r. Nr. 75, poz. 433 Dz. U. R. P., wzgl. art. 57 uchwały Rady Ministrów z 17 czerwca 1920 r. Nr. 73, poz. 502 Dz. U. R. P. pokrywane być mają z budżetu Prokuratorji Generalnej (względnie jej Oddziałów) jedynie te wydatki postępowania procesowego i niespornego, które stosownie do obowiązujących przepisów winny być przez Prokuratorję Generalną (wzgl. jej Oddziały) jako stronę procesową w gotówce zaliczone (np. koszta Komisji sądowych i ekspertyzy sądowej). Nadto Prokuratorja Generalna pokrywa ze swego budżetu koszta podróży urzędników Prokuratorji na zastępstwa przed sądami po za siedzibą urzędu, należytości adwokatów jako zastępców Prokuratorji Generalnej i t. p. To też w budżecie Prokuratorji Generalnej przewidziano kredyt jedynie na te wydatki. Do wydatków tych nie należą natomiast i nie mogą być pokrywane z budżetu Prokuratorji Generalnej — koszta sądowe, do których zapłaty Skarb Państwa zostaje dopiero zasądzony w wyrokach i decyzjach, kończących postępowanie sądowe, np. koszta sporu przyznane w wyroku przeciwnikowi wygrywającemu spór, koszta, przyznane kuratorom spadku, wydanego Skarbowi Państwa jako dobro bezdziedziczne i t. p. Te koszta winny być pokryte przez zainteresowaną władzę z jej budżetu, skoro tylko Prokuratorja Generalna (względnie jej Oddział) zawiadomi tę władzę o prawomocności decyzji sądowej, przyznającej te koszta.

2) W wypadku, gdy koszta takie przyznane zostały od Skarbu Państwa w związku z zasądzeniem Skarbu Państwa na zapłatę pewnej należności, stanowiącej główną pretensję (np. w razie zasądzenia Skarbu Państwa na zapłacenie pewnej sumy tytułem umownej należytości za dostawę albo tytułem odszkodowania za nieszczęśliwy wypadek i t. p. i na zapłacenie określonych w wyroku kosztów sporu), stanowią koszta te przynależność głównej wierzytelności (tak samo, jak np. odsetki zwłoki, któreby sąd w wyroku mógł przyznać) i pokryte być winny z tej pozycji budżetu, z której nastąpić winno pokrycie wierzytelności głównej.

Jeżeli zaś koszta takie przyznane zostały bez związku z żadną inną należnością ulegającą zapłacie (jak np. w wypadku zasądzenia Skarbu Państwa na zapłatę kosztów wytoczonego Skarbowi Państwa i przez tegoż przegranego sporu o wyłączenie ruchomości zajętych w drodze egzekucji dla ściągnięcia należności pobranych, w razie przyznania kosztów kuratorowi spadku bezdziedzicznego i t. p.), należy wydatek na pokrycie tych kosztów zarachować na § 8 odnośnego działu budżetu zainteresowanej władzy („inne wydatki").

3) Koszta sądowe, przyznane Skarbowi Państwa od osób trzecich, wpływają na dochód budżetu Prokuratorji Generalnej.

Warszawa, dnia 18 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Zaczek.*
Dyrektor Departamentu.

Pożyczki państwowe.

353.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 20 marca 1925 r.

w sprawie przedłużenia terminu dla wymiany ostemplowanych tytułów przedwojennego długu niezabezpieczonego austrjackiego i węgierskiego na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej.

Na zasadzie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa austrjackiego i węgierskiego, tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115 poz. 1028) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin prekluzyjny dla przedstawiania do wymiany tytułów długu austrjackiego i węgierskiego, ustalony w §§ 8 i 11 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 1925 r. w sprawie wymiany ostemplowanych tytułów przedwojennego długu niezabezpieczonego austrjackiego i węgierskiego na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 152) na dzień 31 marca 1925 r., przedłuża się do dnia 15 maja 1925 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Al. Skrzyński.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26.III 1925 r. Nr. 29, poz. 207).

354.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 marca 1925 r.

o konwersji 8% państwowej pożyczki złotej z roku 1922 na 8% pożyczkę konwersyjną.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 czerwca 1924 r. w przedmiocie konwersji 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922 na 8% pożyczkę konwersyjną (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 543) zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszczone na podstawie ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 741) obligacje 8% państwowej pożyczki złotej z roku 1922 — konwertuje się w ten sposób, że część obligacji wyrażona w złotych polskich z kuponami, których termin płatności przypada w dniu lub po dniu 1 kwietnia 1925 r., uznaje się za odcinek obligacji 8% pożyczki konwersyjnej równej nominalnej wartości z powyżej wymienionemi kuponami, opiewającemi na złote.

§ 2. Obligacje 8% pożyczki konwersyjnej będą spłacone na 1 października 1927 roku.

§ 3. Część markowa obligacji 8% państwowej pożyczki złotej z roku 1922 łącznie z kuponami markowemi od dnia 1 kwietnia 1925 r. wzwyż będzie spłacona w zależności od odcinka: w kwocie groszy 50 za część markową obligacji, opiewającą na 50.000 marek polskich oraz w kwocie 10 groszy za część markową, opiewającą na 10.000 marek polskich.

§ 4. Zapłata za część markową obligacji 8% państwowej pożyczki złotej z roku 1922 będzie uiszczona w terminie od dnia 1 kwietnia do 31 grudnia 1925 r. za okazaniem obligacji.

Przedłożone obligacje zostaną przestemplowane na złote zgodnie z § 1 niniejszego rozporządzenia przy odcięciu jednocześnie arkusza kuponów markowych.

§ 5. Posiadacze obligacyj 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922, którzy nie zgłoszą do dnia 31 grudnia 1925 r. tych obligacyj celem wypłaty części markowej w myśl §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia — otrzymają we właściwych terminach płatności należność za część markową i kupony markowe posiadanych obligacyj według kursu wymiany banknotów markowych na złote.

§ 6. Wypłatę części markowej obligacji 8% państwowej pożyczki złotej i przestemplowanie w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia będą uskuteczniać do dnia 31 grudnia 1925 r. w m. st. Warszawie Urząd Pożyczek Państwowych, w pozostałych zaś miejscowościach Izby skarbowe.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(—) *W. Grabski.*
Minister Skarbu:

Dz. Ust. Nr. 30, poz. 214 z dnia 26 marca 1925 r.

Sprawy Spółdzielcze.

355.

KOMUNIKAT.

W dniu 19 marca 1925 r. Minister Skarbu powołał na następne dwulecie nowych członków państwowej Rady Spółdzielczej z pośród kandydatów, przedstawionych przez związki rewizyjne spółdzielni.

Powołani zostali p. p.:

1) Senator ks. patron Stanisław Adamski (Związek spółdzielni zarobkowych i gospodarczych w Poznaniu).

2) Poseł dr. Emil Bobrowski (Związek rewizyjny spółdzielni robotniczych w Polsce z siedzibą w Warszawie).

3) Senator dr. Jerzy Busse (Związek spółdzielni rolniczych na Polskę zachodnią w Poznaniu).

4) Dr. Jan Dębski (Związek rewizyjny spółdzielni kółek rolniczych w Krakowie).

5) Antoni Doerman (Związek spółdzielni budowlanych w Warszawie).

6) Poseł Apolinary Hartglas (Związek rewizyjny żydowskich towarzystw spółdzielczych w Warszawie).

7) Władysław Jenner (Związek stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych we Lwowie).

8) Władysław Jurkiewicz (Krajowy patronat spółdzielni rolniczych we Lwowie).

9) Antoni Kleniewski (Związek spółdzielni polskich w Warszawie).

10) Edmund Łukasiewicz (Centrala spożywczych stowarzyszeń spółdzielczych robotników chrześcijańskich w Warszawie).

11) Romuald Mielczarski (Związek polskich stowarzyszeń spożywców w Warszawie).

12) Juljan Pawlikowski (Krajowy związek rewizyjny ruskich stowarzyszeń gospodarczych, pożyczkowych, handlowych i przemysłowych we Lwowie).

13) Marjan Rapacki (Związek polskich stowarzyszeń spożywców w Warszawie).

14) Dr. Włodzimierz Seydlitz (Związek spółdzielni zarobkowych i gospodarczych w Poznaniu).

15) Hieronim Smoliński (Związek rewizyjny polskich spółdzielni rolniczych w Warszawie).

16) Mieczysław Strzetelski (Związek rewizyjny spółdzielni rolniczych w Krakowie).

17) Leon Twarecki (Krajowy patronat spółdzielni rolniczych we Lwowie).

18) Piotr Załuski (Związek rewizyjny polskich spółdzielni rolniczych w Warszawie).

Pozatem w skład Rady Spółdzielczej wchodzą delegaci Ministerstw: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej, Robót Publicznych.

Przewodniczącym Rady jest p. Janusz Kwieciński.

Skarbowość związków samorządowych.

356.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 9 marca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie dalszego przekazania wojewodom (delegatowi Rządu w Wilnie) i dyrektorom izb skarbowych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikających z ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na zasadzie art. 37, ustęp 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 390) wyszczególniający uprawnienia przekazane wojewodom (delegatowi Rządu w Wilnie) i dyrektorom izb skarbowych uzupełnia się ustępami:

„11) statutów o podatku od placów budowlanych i od gruntów o charakterze budowlanym;

12) statutów o podatku od zbytku mieszkaniowego;

13) statutów o podatku od prawa polowania;

14) uchwał w przedmiocie objęcia poręki i zaciągnięcia pożyczek z wyjątkiem obligacyjnych i wszelkich innych pożyczek oraz objęcia poręki ponad 250.000 zł".

§ 2. § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 390), dotyczący określenia maksymalnych norm, w granicach których działać mogą wojewodowie (delegat Rządu w Wilnie) i dyrektorowie izb skarbowych na zasadzie § 1 tegoż rozporządzenia uzupełnia się ustępami:

„10) stawki podatku od placów budowlanych i od gruntów o charakterze budowlanym nie prze-

kraczają 1% wartości placu, względnie gruntów;

11) stawki podatku od zbytku mieszkaniowego ustanowione zostaną w takiej wysokości, iż należność podatkowa od poszczególnych płatników nie przekroczy 100% komornego, względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r., przeliczonej na złote według relacji, zamieszczonej w ustępie 4, art. 6 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406);

12) stawki podatku od prawa polowania nie przewyższają norm: dla gmin miejskich, oznaczonych w § 13 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), dla powiatowych związków komunalnych z obszarów dworskich b. dzielnicy pruskiej, oznaczonych w § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 759)".

§ 3. Punkt 7 § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 390) otrzymuje brzmienie:

„stawki podatku od plakatów, szyldów i anonsów nie przewyższają od przedmiotów podatkowych, wymienionych w § 3 statutu wzorowego dołączonego do rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), następujących kwot:

odnośnie przedmiotów podatkowych

grupy 1a — 5 zł. z tem, że najwyższa stawka dla przedmiotów podatkowych grupy 1 nie przekracza 50 zł.

grupy 2—20 zł.
„ 3—10% należności za ogłoszenie.
„ 4—15% „ „ „
„ 5—20% „ „ reklamę.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 31.III 1925 r. Nr. 31, poz. 220).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

357.

OBWIESZCZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie sprostowania błędu w załączniku 1 do § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. o komsijach kwalifikacyjnych.

W załączniku 1 do § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 50) we wzorze Nr. 1 („opisanie kwalifikacyjne") w rubryce trzeciej zamiast „Oświadczenie powołanego do bezpośredniego nadzoru i t. d.", winno być „Oświadczenie powołanego do pośredniego nadzoru i t. d.".

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Grabski.*

Dz. Ust. Nr. 30, poz. 215 z dnia 26 marca 1925 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 28540. 1-IV. 1925 r. 6.000.